

הצטרפו גם אתם למהפכת הצבע שסחפה את המדינה.
התרעננו! התחדשו! הוסיפו צבע חדש לחיים, מימד חדש להופעה
תמיד רציתם עיניים כחולות, ירוקות, תכלת או טורקיז? עכשיו בהישג ידכם
עדשות המגע הצבעוניות
של "היידרון"
לשינוי מוחלט של צבע העיניים
שהדליקו את המדינה בתוכנית הטלוויזיה "בין הכסאות"
עכשיו במבצע מיוחד — ברשת הסוכנויות הבלעדיות של חב' "היידרון" בישראל
50% הנחה
אפשרות ל-3 תשלומים
אספקה מיידית
של כל סוגי עדשות המגע
כולל הצבעוניות
עדשות מגע צבעוניות
אופטיות
במקום 656 ש'
רק 328 ש"ח
עדשות מגע צבעוניות
לא אופטיות
במקום 769 ש'
רק 398 ש"ח
איזה צבע עיניים
אתם רוצים היום?
קשת צבעים
טבעיים נרחבת
אתם נכנסים עם עיניים חומות או שחורות ויוצאים עם עיניים כחולות, ירוקות, תכלת או טורקיז
מתאים לכל אחד
גם למי שמרכיב משקפיים או עדשות מגע לצורך תיקון ראייה, וגם למי שסתם מעוניין לשנות את צבע העיניים
...ואם כבר התאמתם את הזוג הראשון של עדשות המגע הצבעוניות תוכלו להצטרף לתוכנית המינויים החדשה
"מלתחת עיניים צבעונית כבקשתך"
התוכנית שתאפשר לכם לרכוש זוגות נוספים של עדשות מגע צבעוניות בצבעים טבעיים שונים לפי בחירתכם.
במחיר של החל מ- 82 ש"ח
לעדשה צבעונית
עדשות מגע קבועות
סופר-קומפורט Super-Comfort
של "היידרון"
בעלות אחוז מים טבעי לשימוש הכפול;
לפי בחירתכם, אתם יכולים להרכיב אותן בהרכבה רצופה כל היום וכל הלילה, או לחסירן למשך השנה.
במחיר של עדשות מגע רגילות יום-יומיות
חסכו 100 ש"ח
ושלמו את המחיר
ב-3 תשלומים
עדשות המגע המותאמות אצלנו עברו
את בדיקות ה-F.D.A
כל בדיקות ההתאמה נערכות ע"י ד"ר/אופטומטריסטים, המומחים שלנו להתאמת עדשות מגע, בפיקוח מנהלי מחלקות בבתי"ח ובקופ"ח. הבדיקה אורכת בין חצי שעה לשעה ואף יותר, ונערכת בעזרת ציוד רפואי חדיש משוכלל וממוחשב.
סוכנויות בלעדיות של "היידרון" בישראל
עדשות מגע בינלאומיות
תל-אביב דיזינגוף 79, טל. 282276, 290774, 297770
ראשל"צ הרצל 59, טל. 03-947253
חיפה הרצל 25, טל. 645298, 04-673863
באר-שבע ההסתדרות 79, טל. 057-71355
המכונים האמריקנים לשיפור הראיה
תל-אביב אלנבי 116, (פינת רוטשילד) טל. 624667, 621443
רמת-גן ביאליק 16 (פינת אורה 2) טל. 729050
חולון שדרות קוגל 31 (מול קולנוע רינה) טל. 886213
ירושלים הלל 23 (בנין מגדל) טל. 02-224667
פתח-תקוה חובבי ציון 7 טל. 903090, 03-907182

טור ראשון

ערב של פיצוחים

זה התחיל כבר אמש ויימשך, קרוב לוודאי, הערב. הכל בערבון מוגבל והכל ברצות טכנאי הטלוויזיה. אחרי הכל – הם יכולים לראות את המשחק. רק אנחנו נדונים לשביתה קטנה פה, סכסוך קטן שם. אבל נקווה שהכל יהיה בסדר. לא רק כאן. גם בבריסל.

עד עכשיו הציגה לפנינו ברית־המועצות רק את צ.ס.ק.א., זו שלפעמים אכלה, לפעמים לא. האמת היא שגם ישראל לא הציגה לסובייטים שום אלטרנאטיבה אחרת, זולת מכבי. שבעה משחקים עד היום, והמאזן: 3-4 למכבי, כמובן בזכות אותו משחק בודד בווירטון, 17 בפברואר 1977. עד היום אנחנו רואים בטלוויזיה את הקטע שבו טל ברודי אומר: „אנחנו על המפה ונשארים במפה".

אמש והערב זו כבר אופרה אחרת. אופרה מקובנה. שמה של הקבוצה, ז'אלגיריס, לקוח מסיפור גבורה ליטאי, הגולש כמה מאות שנים לאחור. מן הימים שבהם חברו מלך פולין ושבטים ליטאים, למלחמה נגד הטבטונים. הנצחון הושג בפרוסיה המזרחית, ליתר דיוק במקום ששמו גרינוואלד („היער הירוק"). ז'אלגיריס, בליטאית, פירושו יער ירוק, ומכאן גם צבע תלבושתה של האלופה החדשה.

לכבודו של המאבק הכפול עם ז'אלגיריס, אנו מביאים מותחן: „חטיפת סאבוניס". אלכס דורון שקד על החומר, שפורסם על ידי דאריו קולומבו בירחון הכדורסל האיטלקי „גיגאנטי דל־באסקט". גם תמונת השער שלנו לקוחה מאותו ירחון.

לא רק על הכדורסל יחיה „שבועספורט". כדורגל יש בו, בשפע, גם על סקוואש, טניס, ועמוד הרכב לא פסחנו. ואחרון אחרון חביב – מדור ה־B.M.X., המיועד, בעיקר, לקוראים הצעירים.

שבועספורט

עורכים:
אלכס דורון
משה לדר

צלם: עדי אבישי

עיצוב גרפי: שפי דגן

מודעות: גילה שניידר
טלפון: (03)439442

הפצועים כן זעקו כמו ברווזים

„נבחרת השליש" של הפצועים בכדורגל מונה עד כה 16, ומגלה כי שניים מהם כבר גמרו את העונה: החלוצים יגאל קרן (בני־יהודה) ויורם אוחיון (יבנה) ★ הפציעות השכיחות: בברכיים ובמפשעה.

מאיר ריפמן

שוער: יוסי מורחי.
הגנה: שלמה קירט, חנן אוזלאי, אורי אשש, יעקב כהן.
קישור: סבו, מנשה שמעונוב, עצי יוני.
התקפה: אביטן, איוניר, קרן.
על הספסל: לביא קוניצקי, עופר נוסובסקי, אלברט קרוש, יורם אוחיון, איתן רביבו, מאיר נחמיאס.

כמעט כל מאמן היה „קונה" הרכב כזה בשתי ידיים. אבל כל אלו הם כיום „אאוט"! מבלים יותר אצל רופאים ובבתי־חולים מאשר על המגרש. זוהי נבחרת הפצועים של הליגה הלאומית דגם 86'.

תחקיר מיוחד של „שבועספורט" מגלה, כי איש מן המומחים אינו זוכר מיקבץ כה גדול של נפגעים בין כוכבי הכדורגל — כבר לאחר שליש עונה. הפציעות השכיחות ביותר: בברכיים ובמיפשעה. מבין 16 הפצועים — שניים הם הקשים ביותר: החלוצים יגאל קרן ויורם אוחיון — ששברו רגליים. שני־הם, כנראה, סיימו כבר את העונה.

ההערכה היא כי הפציעות הרבות נגרמו עקב ההכנה המיוחדת במינה שנאלצו המאמנים לנקוט, לקראת העונה. הם נצטוו, בגלל משחקי הנבח־רת בקדם גביע העולם, להכין את הק־בוצות כאילו לשתי „פסגות" — האחת לשלושה המחזורים הראשונים של הליגה, והשניה — לתקופה הנוכחית, שהחלה רק לאחר פגרה של שישה שבועות (משחקי גביע הטוטו אינם מחייבים והם נוצלו לשיתוף שחקנים רבים שלא מן ההרכב הראשון).

כל הפצועים הם מהתקופה השניה, כלומר לאחר הפגרה הממושכת.

יגאל קרן בבית־החולים. גמר את העונה.

צילום: עדי אבישי.

כך נראית הברך (מלפנים)

שריר ואלי כהן עוזרים לאביטן לרדת מהמגרש. זה היה לפני 5 שבועות.

ד"ר מרק רוסנובסקי [illegible]

בין הגורמים לפציעות הרבות של הכדורגלנים בארץ: במקום להתחמם כראוי לפני משחק — הם עולים „כמו ברווזים" לשורה ובועטים מיד ★ לא עובדים מספיק על חוסן גופני ★ בחו"ל — כל שריר הוא שריר ★ השופטים נוהגים בליברליות כלפי מתפרעים ★ המגרשים גרועים.

כמעט כל הכדורגלנים הפצועים, עוברים בדיקה וטיפולים תחת ידיו של ד"ר מארק רוסנובסקי, מנהל המכון לרפואה ספורטיבית שליד ההתאחדות לכדורגל. הוא משמש גם רופא של נבחרת הכדורגל, ואך טבעי שכמומחה לרפואה ספורטיבית, הוא מכיר יותר מכל אחד אחר את סוגי הפציעות.

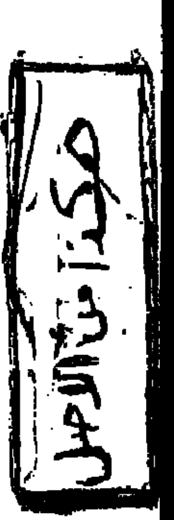
ד"ר רוסנובסקי מונה את הסיבות והגורמים לפציעות:

★ כושר גופני: „זה גורם חשוב ביותר. לדעתי השחקנים שלנו הם חס־רי כושר גופני למאמצים ממושכים ואינטנסיביים. השחקן לא יכול לבצע ספרינטים, סטרטים, מתקשה בתיקול שחקן יריב וגם בהובלת כדור. הוא מנ־סה להפיק מעצמו יותר ממה שהוא מסוגל לעשות בפועל. הגוף לא יכול לעמוד במאמץ וזה גורם לפציעה".

★ חוסן גופני: „זו אינה בעייה חדשה. לא עובדים בקבוצות הילדים, הנערים והנוער על פיתוח גוף ושרי־רים. את ההבדל אפשר לראות כשב־אות קבוצות מחו"ל. אצל כל שחקן שם שריר הוא שריר, וכל רגל היא רגל. אם השריר חזק — פציעת השחקן אינה כה חמורה, כי הוא יכול לשלוט ביצי־בות הברך והקרסול והם לא מסתוב־בים".

★ חימום לפני אימון ומשחק: „לפני כל משחק צריכים להתחמם רבע שעה בלי כדור, ועוד 10 דקות עם כדור. אצלנו שחקנים עולים למגרש בהליכה כמו ברווזים, וישר בועטים לשער. מבדיקה שערכתי בקבוצות מתברר שמתחממים רק 7 דקות, בעוד שצריך להתחמם הרבה יותר. הכדור־גלנים צריכים ללמוד משחקני הכדור־סל שעושים את זה 35 דקות. לצערי, מאמנים לא מודעים לחשיבות של חי־מום נכון וטוב, וזה קורה גם בנבחרת ישראל. אם לא מתחממים היטב — אז הלב, דרכי הנשימה, כלי הדם וגם השרירים — לא מוכנים למאמצים פיזיים הנדרשים כבר בתחילת המשחק".

★ סגנון משחק: „אני מרגיש את המשחק המלוכלך והפראי של שחקני כל הליגות בארץ, בהשוואה למה שר־איתי ואני רואה בכל העולם. כואב לי לראות שחקנים שלא מודעים לחשי־בות הרגליים. זה הפרנסה של כל שח־קן והם לא יודעים לכבד אחד את השני. לדעתי גם השופטים בארץ [illegible] שהם טובים — הם יותר מדי ליברלים עם השחקנים ולא מגיבים בהרחקה על משחק מסוכן. שופטים גם צריכים להקפיד שלכל שחקן יהיו מגיני עצם. יגאל קרן הוריד את המגינים ופציעתו הקשה מוכיחה את צידקת דברי".

ד"ר מרק רוסנובסקי. „משחק מלוכלך ופראי"

★ מגרשים: „ההתאחדות לכדור־גל עושה הרבה מאמצים בשטח זה, אבל רוב המגרשים בארץ לא טובים, וזה מסכן מאוד את השחקנים. הם חוב־שים את הקרסוליים שלהם יותר מבכל מקום אחר בעולם, מחשש לסיבוב הקרסול כבור או מהמורה כלשהי במג־רש. אם היו מטפלים במגרשים — זה היה חוסך לשחקנים הרבה בריאות, ולקבוצות הרבה כסף. כל תחבושת עו־לה כ־4 דולר. בכל שבוע יש לי כ־20 שחקנים עם בעיות של קרסוליים"...

שבורים, קרועים, נתידות ומה לא...

★ לביא קוניצקי (מכבי יפו): קרע חלקי ברצועה, בין עצם הבריח והכתף — כתוצאה מתיקול עם שחקן [illegible] לפני כשלושה שבועות. היה קיבוע. הערכת הרופא: יחזור לפעילות [illegible].

★ יורם אוחיון (מכבי יבנה): שבר [illegible] בעצם השוקית והפיקה [illegible] עקב תיקול עם שוער [illegible]. הערכה: גמר את העונה.

★ מוטי איוניר (מכבי ת"א): שלושה שברים בבוהן רגל ימין עקב תיקול במשחק אימון. [illegible] יחזור לפעילות בתוך שלושה שבועות.

★ מנשה שמעונוב (מכבי ת"א): קרע בשריר הגב [illegible] עקב נפילה לא מוצלחת במשחק עם בית"ר ירושלים, לפני 5 שבועות. הערכה ראשונה: פגיעה בעצב בעמוד השדרה [illegible] כאבים ברגל. חזר להתאמן, כאבים [illegible]. יחזור לפעילות בימים הקרובים.

★ יגאל קרן (בני־יהודה): שברים בעצם השוקה והשוקית — לאחר תיקול, ושני שחקנים שנפלו על הרגל. נכנס לשלושה חודשים. שיקום וטיפול פיזיותראפי — חודשיים נוספים. סיים כנראה את העונה.

★ שלום אביטן (הפועל ת"א): פגיעה קשה בברך, במשחק עם מכבי פ"ת לפני 5 שבועות, מהברך הוצאו נוזלים. אבחנה רפואית א': קרע במניסקוס החיצוני. אבחנה ב': קריש דם מפריע לעצב בברך. הטיפול: זריקות. שב להתאמן וישחק בקרוב.

★ גיל סבו (הפועל פ"ת): קרע חלקי במניסקוס ופגיעה ברצועה צולבת בברך — תוצאת תיקול במשחק עם שמשון, לפני חודש. נינוחה לא הספיקה; נותח ויחזור לאימונים בעוד שבועיים.

★ יני עציוני (מכבי נתניה): קרע חלקי ברצועה ותיכונה בברך — עקב תיקול במשחק עם שעריים, לפני חודשיים. מקבל טיפול. לא ברור מתי יחזור לפעילות.

★ שלמה קירט (מכבי שעריים): קרע במניסקוס מאז 5 שבועות — אך למרות זאת התאמן וגם שיחק. נותח. ישוב בעוד שבועיים.

★ איתן רביבו (הפועל כפ"ס): קרע חלקי ברצועה בברך. נפגע לפני 7 שבועות במשחק נגד מכבי חיפה, כששחקן יריב נפל על רגלו. הרגל גובסה לחמישה שבועות. יחזור תוך 3 עד 4 שבועות.

★ עופר נוסובסקי (הפועל כפ"ס): פגיעה בכלי הדם בברך. תנועה לא נכונה הרגל, במשחק נגד הפועל פ"ת לפני 6 שבועות, אילצה אותו לנטוש באמצע המשחק. הצטברות גדולה של נוזלים בברך. נח, עבר טיפולים, ונמצא בשלבי החלמה סופיים.

★ אורי אשש (בית"ר ירושלים): מתיחה בגיד המפשעה. נפצע באימון לפני 5 שבועות, המשיך לשחק, אך הכאבים גברו. בשבוע שעבר אושפז בבי"ח ועבר טיפול מיוחד. לא ברור מתי יחזור.

★ יוסי מזרחי (בית"ר ירושלים): קרע בגיד המפשעה. אחרי זריקות וטיפולים שיחק נגד מכבי חיפה (לפני כחודשיים). בתיקול עם ארמלי קרע את הגיד ונטש את השדה. אחרי 5 שבועות חזר לשחק נגד הפועל ת"א, עשה תנועה לא נכונה בתיקול, ושוב עזב את המגרש. נותח והתברר שסבל מזיהום חריף בגיד. נראה שתוך שלושה שבועות יחזור.

★ אלברט קרוש (הפועל ב"ש): שבר ביד. התנגש עם שחקן הפועל ירושלים לפני שבועיים, ונפל על היד. בניתוח הושתלה לו פלטינה והיד גובסה. ייעדר לפחות חודש.

★ מאיר נחמיאס (הפועל ירושלים): סדק בעצם המרפק. בשבת האחרונה התנגש עם שניים משחקני מכבי חיפה; נפל ונחבל בידו. היד נחבשה והיום אמור השחקן לעבור בדיקה נוספת.

★ חנן אוזלאי (בית"ר ירושלים): קריעה של סיבים בקרסול, עם שטף דם. גם הוא נפצע בשבת האחרונה, בתיקול עם שוערו. אורי סוויסה. לאחר צילום בביה"ח — התברר שאין שבר. למרות זאת גובסה הרגל. תחילה פסק הרופא על היעדרות של מספר שבועות. אזולאי מקווה לחזור מהר יותר...

★ פצועים נוספים שהיו העונה והספיקו להחלים: אלישע לוי ואייל בגלייבטר (מכבי פ"ת), ריפעת טורק (הפועל ירושלים), סמי מלכה (בית"ר ירושלים), אלון נתן (מכבי ת"א).

בריסל: אופרה אחרת

אחרי שגע פעמיים צסק"א, הגיע הזמן להחליף ונפאורה. אמש והערב זו תהיה ז'אלגיריס מקובנה, אלופה חדשה. אין ספק שההפסד האחרון גילימור צינן את האוהדים. לא כולם יהיו כאן, בבריסל.

מרדכי רוזנבלום, בריסל

המפגש השנתי של אלופי ישראל וברית־המועצות – זה הדבר הטוב ביותר שאירע לכדורסל הבלגי. כל גורמי הכדורסל במדינה זו מעורבים, אישית יוטכנית, בהצגה הגדולה. ומי בכלל היה יודע היכן נמצאת וירטון, עיירת גבול קטנה, לא הרחק מלוכסמבורג, אלמלא אותו מפגש היסטורי בין צסק"א למכבי, ב־17 בפברואר 1977?

למען האמת – המומחה מס.1 באירופה לאירגון משחקים „מסובכים" מן הסוג הזה, הוא ליאון ואנדל. יהודי בלגי בשנות החמישים, פעלתן מאין כמוהו בחוג הסילון של הכדורסל הבינלאומי, יוצא ונכנס בטרקלינם של גדולי המשחק. משמש שגריר־מתווך מטעם פיב"א. עובדה: כל המשחקים של אלופות ישראל ובריה"מ עד כה – התקיימו על אדמת בלגיה.

ורק מי שבאמת מצוי בסוד העניינים יודע מהן הבעיות הכרוכות בקיום המפגשים הללו.

ואנדל עשה עבודת מחקר רצינית על קבוצת צסק"א מוסקווה, יריבתה של מכבי בשנים האחרונות. בוודאי מגיע לו תואר „מאסטר" על כך. את ז'אלגיריס הוא לא כל כך מכיר, אך יש לשער שעד לסוף חשבוע – ידע גם עליהם הכל. הוא בלי ספק המומחה הבלגי מספר 1 ליחסי הספורט שבין ישראל לבריה"מ.

„פורה נאסיונאל", מראה מבפנים. המושבים – כמו באופרה.

נעים להיזכר. מכבי – צסק"א מוסקווה, כל המשחקים

17.2.1977, וירטון. מכבי – צסק"א 91–79 (41–38).
האולם בוירטון, 500 צופים, שופטים: צ'יפורה (הונגריה), ואן־דר־ויליגה (הולנד).
מכבי: ברקוביץ' 20, בואטרייט 18, ברודי 15, סילבר 14, פרי 10, ארואסטי 6, גריפין 5, מנקין 3.
צסק"א: בלוב 23, מישקין 14, זרמוחמדוב 10, ס.קובלנקו 10, י.קובלנקו 9, מילוסרדוב 8, ירומין 4, ארשקו 3.

28.1.1981, בריסל. מכבי – צסק"א 85–74 (40–34).
מכבי: סילבר 20, ברקוביץ' 17, פרי 15, ארואסטי 13, בואטרייט 12, ויליאמס 8.
אולם "אנרי סימונה", 2000 צופים, שופטים: ואן־דר־ויליגה (הולנד), ואן־דר־קרויז (בלגיה).
צסק"א: מישקין 26, טרקנוב 18, קומין 8, לופטוב 6, פנקרשין, ס.קובלנקו 4, ירומין, גוסב, מילוסרדוב, מילשקין 2.
29.1.1981, בריסל. צסק"א – מכבי 83–81 (42–40).
אולם "אנרי סימונה", 2000 צופים, שופטים: מוטארד (בלגיה), אוקס (גרמניה).
צסק"א: מישקין 23, לופטוב 14, ס.קובלנקו 14, מילוסרדוב 12, טאראקנוב 10, ירומין 8, מילשקין 2.
מכבי: ברקוביץ' 20, סילבר 16, ויליאמס 14, בואטרייט 13, פרי 12, זיסמן 4, ארואסטי 2.

12.1.1983, בריסל. צסק"א – מכבי 78–69 (47–31).
אולם "אנרי סימונה", 2200 צופים, שופטים: פאצוחה (פולין), מאניני (צרפת).
צסק"א: מישקין 30, ירומין 14, פאנקראשין 10, טאראקאנוב 9, מילשקין 7, לופאטוב 6, סוחארב 2.
מכבי: ויליאמס 23, פרי 16, סילבר 12, ברקוביץ' 8, צימרמן 6, ארואסטי 4.
13.1.1983, בריסל. מכבי – צסק"א 84–80 (41–34).
אולם "אנרי סימונה", 2200 צופים, שופטים: יאהודה (צ'כיה), מוטארד (בלגיה).
מכבי: ויליאמס 25, סילבר 18, פרי 15, ברקוביץ' 10, צימרמן 10, ארואסטי 6.
צסק"א: טאראקאנוב 25, מישקין 21, גוסב 14, סוחארב 6, פאנקראשין 6, ירומין 4, מילשקין 4.

16.1.1985, אנטוורפן. צסק"א – מכבי 79–67 (41–34).
צסק"א: אנרן 25, טקצ'נקו 21, טרקנוב 13, ירומין 5, לופטוב 4, טיחוננקו 4, פאנקרשקין 4, גוסב 3.
אולם "ארנה", 4000 צופים, שופטים: קוטלבה (צ'כיה), דוביס (יוון).
מכבי: ג'ונסון 19, פרי 14, ברקוביץ' 14, סילבר 13, ארואסטי 7.
17.1.1985, אנטוורפן. מכבי – צסק"א 87–81 (50–32).
אולם "ארנה", 4000 צופים, שופטים: מאניני (צרפת) חיך (פולין).
מכבי: ג'ונסון 28, ברקוביץ' 18, סילבר 17, פרי 10, ארואסטי 10, לאטוף 2, ליפין 2.
צסק"א: אנרן 23, גוסב 18, פנקרשקין 14, טקצ'נקו 12, לופטוב 6, ירומין 4, טיחוננקו 3, טרקנוב 1.

סה"כ: 7 משחקים; 4 נצחונות למכבי; 3 לצסק"א.

המניות ירדו

העתונות הבלגית התייחסה השבוע למכבי ת"א כאל קבוצה שמניותיה בבורסת הכדורסל ירדו. מכבי, עם שלושה הפסדים, עניינה פחות את העיתונות מאשר ז'אלגירים, שהגיעה לכאן עם שלושה נצחונות. מעולם לא נטתה העתונות הבלגית חסד מיוחד לישראלים, אך אחרי ההפסד בלימוז' – מי אנו כי נלין על היחס הזה.

גם הידיעות שהגיעו מישראל בדבר החזרת כמות בלתי מבוטלת של

ליאון ואנדל. קיסינג'ר בלגי.

כרטיסים למשחקים – לא הוסיפה לפופולאריות של אלופת ישראל. מתוך הנחה שמכבי תגיע לכאן עם נצחון אחד בשלושה משחקים – הסכים ואנדל לוותר על אולם „אנרי סימונה", שבו התקיימו בעבר המשחקים עם צסק"א, ושכר את השירותים המפוארים של „פורה נאסיונאל", אולם מכבי

בצער שמע ליאון על ההחלטה להחזיר כרטיסים. וכי יש ספק היה גם צורך בהוצאת הכרטיסים?

להרים הראש

בצד כל הפעילות המבצעית הקשורה באירגון המשחקים – יהיו בבריסל גם משחקים. הראשון התקיים אמש והשני – הערב. לא אוכל, כמובן, להתייחס לתוצאותיהם, אלא להשלכות שיהיו להם.

„סי.איי.איי", „פ.בי.איי", „ק.ג.ב.", המוסד, „אן.בי.איי" ופיב"א

דריו קולומבו*

הרעיון הועלה לראשונה בשיחה־בשניים, במסעדת־פאר בקומה ה־107 של „מרכז הסחר העולמי" במאנהאטן, ניו־יורק. מנכ"ל פיב"א בורה סטאנקוביץ'* נועד בחשאי עם נציב הנ.ב.א. דייויד סטרן**. ולאחר כמה כוסות „מארטיני" ותפריט עשיר – החלו לגלגל בתוכנית, שזכתה לשם־הצופן „נעליים גדולות". בסיום הארוחה מיהרו שניהם למשרד הפרקליטים וסוכני־השחקנים „גין את מנדלסון", לשם גם הוזעקו בכירים מה„סי.איי.איי" וה„פ.בי.איי".

„צריכים לעשות משהו כדי להבטיח את עתידו של הכדורסל בעולם", הסכימו שני הגדולים. „האיטלקים, היוגוסלאווים, הספרדים ואפילו הישראלים השאפתנים, מפעילים עלי לחץ בלתי פוסק להגיע ל'איזון אסטראטגי' בזירה האירופית" – התוורה המנכ"ל ותוארו החדש. עד כה היה „מזכ"ל") באזני הנציב. „הם טוענים שלסובייטים 'נשק חדיש', המעניק להם מראש יתרון מוחלט. 'מתי נזכה גם אנחנו בכתרי אליפות?' – הם חוזרים ושואלים אותי בדאגה."

הנסיך מקובנה

„איזה מין 'נשק חדיש' יש להם"? – שאל הנציב. „ארוידאס סאבונים. 2.15 מטר, 21, כוכב האלופה שלהם ז'אלגיריס. הם מכנים אותו 'הנסיך מקובנה'. כזכותו הודחה אשתקד קבוצת הצבא האדום, צסק"א מוסקווה, מכתרה הנצחי ולראשונה הוא יופיע

העונה בבית הגמר בגביע אירופה. מה אומר לך? – שחקן־שהקו. סגנון אמריקני, ממש נ.ב.א. אתלט, חזק, קלע כחסר, ריבאונדר. כל המעלות. איש אינו יכול לעצור מולו. 'קטל' כבר את כולם..."

הנציב ביקש לראות תצלומים. שהמנכ"ל מיהר לשלוף מתיק העור השחור שלו וכן עיין בנתונים סטאטיסטיים. פתאום השמיע זעקת־שמחה: „יש!"

המנכ"ל רכן אליו כדי לשמוע טוב יותר את פרטי הרעיון הנועז שהבזיק במוחו: „צריך לפתותו – לחטוף אותו ולהביאו לארה"ב", לחש הנציב. „נצרף אותו ללוס אנג'לס לייקרס' כדי שישחק יחד עם קארים עבדול ג'אבאר. זאת תהיה אטרקציה אמיתית. הטלוויזיה תהיה בכל ערב. האולמות – 'מפוצצים'. נעשה הרבה כסף וגם נוציא את העוקץ מטענות האיטלקים, הספרדים, הישראלים והיוגוסלאווים שלך. הרוסים ייחלשו במקצת – לא עד כדי סיכון מעמדם ויווצר איזור כוחות. כך תציל את אליפות אירופה וגם את גביע האלופות".

חנייה צמודה

עיניו של המנכ"ל זהרו. התוכנית שבתה את ליבו והוא מיהר ללחוץ את ידו של הנציב.

ימים אחדים לאחר מכן קיבל הנציב דו"ח ביון מפורט. בו צויין כי סאבונים, „היעד" הוא לא רק כדורסלן גדול אלא גם „יחסן" ו„פיין־שמקר": יש לו מכונית פרטית, מתוצרת מערבית שקיבל בלי תור וחנייה צמודה, בלערית, ליד האולם של ז'אלגיריס:

נועל רק מוקאסינים איטלקיים ו„כניקרס" אמריקניים ואוהב להתהדר בהם כיוון שבאלה אין אפילו למזכ"ל המפלגה...

בעצה אחת עם ה„סי.איי.איי", שאיתר ללא קושי את כתובתו של סאבונים, נשלחה אליו, לקובנה, חבילה ענקית ובה שמונה זוגות נעלי כדורסל של הנ.ב.א. – מן הסוג בהם חשק בעת מסע נבחרתו בארה"ב, בחורף 1981. יחד עם החבילה קיבל סאבונים גם מכתב אישי ממנכ"ל ה„לייקרס", ג'רי ווסט, ובו הצעה שקשה לסרב לה: „הנך מוזמן למבחן כניסה לנ.ב.א. כרטיסי הטיסה – בדרך. כל ההוצאות – על חשבוננו".

וכזן קצר לאחר מכן, באולם־פאר בקרמלין, נאספו עשרות ספורטאי צמרת, אמנים וסופרים מכל רחבי בריה"מ, לטקס המסורתי מטעם מיניסטריוני הספורט והתרבות. בו הוענקו אותות כבוד מיוחדים, „כוכבים אדומים". גם סאבונים היה שם. אלא שהכוכב שבו עוטר לא עניין אותו ולא שבה את ליבו. כמו אותה יפהפיה מקסימה שהתיישבה לידו. במהלך הטקס לא הסיר ממנה את עיניו. עם סיום הנאמות והברכות – הוכרזה הפסקה, סאבונים אזר עוז, ניגש אל היפהפיה גבוהת־הקומה ופתח עמה בשיחה.

ההמשך היה במסעדת מלון „קוסמוס". ליד שולחן ערוך, נרות שיצרו אוירה אינטימית ומלצריות כבדת־גוף שהועמדה לשרת את „הנסיך" ובתו־זוגו.

„שמי סוזאן" – סיפרה המקסימה לענק מקובנה. „גם אני כדורסלנית. יש לי כמה 'שאר־קליעה'. אני היתה 'מיס אמריקה'".

כמצתה של מכבי היום – אני יודע.

חברו יחדיו במבצע של המאה

הודיע לאחר אותו ערב רומנטי נפלא, שהמשכו היה בשיחות טלפון טראנס־אטלנטיות ובמכתבים יותר אהבה. קיבל סאבונים היתר ביקור לצאת לארה"ב כדי להיפגש עם אהובתו החדישה, סוזאן, הניצחון הרשמי: ביקור וזיונו, לעורר השתלבות.

ההצעה המפתה

שבועיים הם בילו בנעימים. ראו הרבה מאד כדורסל. היא גם הרשימה אותו בביצועיה בין הסלים. „הלייקרס רוצים אותך. הכינו לך חוזה ע"ס 1.5 מיליון דולאר לעונה", אמרה לו. ערב אחד. הוא ביקש שהות להרהר בהצעה המפתה.

אבל למחרת כבר חזר הביתה. לקובנה.

עבר חודש נוסף וסוזאן, „נערת הפיתוי", נחתה בנמל התעופה „שרמטייבו" במוסקווה. סאבונים הקביל פניה בנשיקות והיבוקים. „פעם, בביקור בישראל, שמעתי את הפתגם הערבי הבא: 'אם מוחמד לא בא אל ההר, ההר בא אל מוחמד'. לכן אני כאן". אמרה סוזאן.

למחרת פירסם ה„סובייטסקי ספורט" את הידיעה הבאה: „כוכבת הכדורסל של ארה"ב, סוזאן סבית, מאסה בחיים הקאפיטליסטיים הרקובים־עד־יסוד והחליטה להזיק את האלופה הגדולה שלנו 'דאוגאווה ריגה'. מעתה לא ניתן יהיה לערער על עליונותנו – אפילו לא במולדת הכדורסל." סוכנויות החדשות הבינלאומיות מיהרו להבריק את הידיעה הסנסציונית לכל קצווי תבל.

התגובה לא איחרה לבוא: מנכ"ל פיב"א ונציב הנ.ב.א. – הגישו בו זמנית מכתבי התפטרות. בוואשינגטון הוקמה ועדת חקירה של הסנאט לבירור כיצד „פישלו" גופי הביון ובשלו כשלון מוחלט, בביצועה של תוכנית החטיפה הנועזת...

* דריו קולומבו הוא מעורכי „היגאנטי דל באסקט", מילאנו. עיבוד: אליכב דורון.

** כל השמות אמיתיים – במציאות לא בלתי־אפשרית.

סמל של קבוצה

אהוד בן־טובים הוא „מלך השכונה". תקרא זאת על גדרות, כתים ושלטים בשכונת־התקווה. תואר מחייב מאוד לזקן שחקני השכונה (33 ו־3 חודשים). השנה, כשעלתה קבוצתו ללאומית, התל החלוץ הענק לפרוח. ב־1979 עבר לבית"ר ירושלים ובלחץ מהומות בשכונה חזר לשם בתוך מספר ימים. סמל של קבוצה. אולי תופעה חסרת אח ורע בכדורגל הישראלי. בשבת עקבתי אחריו בהפסדה המפתיע של קבוצתו להפועל פ"ת (0–2).

ארז קופמן • צילום: עדי אבישי

נגיחה

אחד החלוצים הגבוהים בארץ. נוגח לשער חזק ומדוייק בדרך כלל. בהתקפה מסודרת משמש פיבוט ברחבה, המוריד כדורים לחלוצים. לכן מגביהים לכיוונו שוב ושוב. אבל אז, כשגבו לשער, הוא בבעייה כשמולו בלם גבוה. ניר אלון לא נתן לו לקחת ולוא כדור אחד כזה. הסיבה: לאהוד ניתור חלש מאוד. ברחבת היריב הוא מסוכן כשמגביהים מהאגפים. אז, כשפניו לשער, הוא מנצל את מיקומו הטוב והקושי שבכיסויו. בקרנות ובבעיטות עונשין הוא יורד להגנה כדי לסגור נגחן מסוכן (ניר אלון). בשל עדינותו הוא הפסיד מולו כמה מאבקי גובה.

תיקול

הוא רזה וגבוה מאוד ונו־תן הרגשה של שבירוי־ות. נכון להיום הוא כמ־עט אינו מתקל. ואם כן, אז בחוסר הצלחה בדרך כלל. כחלוץ באגפים הוא נדרש לשמירת שטח מפני התפרצות מגן. הוא אכן נסוג לא־חור ומחכה למגן התוקף אבל כשזה מהיר. אין לאהוד תשובה ויאפשר לו לעבור לידו באין מפ־ריע. גם במשחק סטאטי יכולת התיקול שלו לק־וייה מאוד. בשל כך, נד־רש לתיקולים בנגיחה. אמנם יורד לעזור להגנה, אבל כשהנגיחה דורשת הצמדת גוף לגוף, הוא נסוג קמעה. וכשמדובר בהצמדת ראשים, הוא מאחר לרוב. רק כשהוא בפיגור, או משולהב, ינ־סה תיקולים קלים על הקרקע, אבל גם הם ייר־או כמו גניבה קטנה של כדור.

מה עשה בן־טובים מול פתח־תקוה?

	מחצית ראשונה	מחצית שניה
בעיטות למסגרת	0	0
בעיטות לא למסגרת	1	2
מסירות מדוייקות	7	9
מסירות לא מדוייקות	2	3
תיקולים מוצלחים	0	0
ספג עבירות	3	1
עבר עבירות	0	3
נגיחות	0	0
קרנות	0	0

מהירות

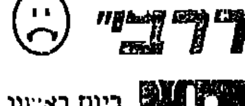
ברוב דקות המשחק הוא סטאטי בתוך. יוצר רושם שהוא איטי מאוד. למעשה, מחלק כוחו בתבונה (בהתאם לגילו וכושרו). בהתקפה מתפרצת הוא מסוגל לתת ספרינט, בעיקר באגף ימין האהוב עליו. אבל אח"כ הוא „נח" כמה דקות. יורד (להגנה ולקישור) ועולה כל הזמן, לרוב באיטיות, לכן ברוב ההתקפות המתפרצות הוא מתחיל כשחקן קישור ורק אח"כ הופך לחלוץ. מוליך כדור, גם בריצה, בצעדי ענק. מכדרר למרחקים קצרים בלבד. מחליף מקומות בהתקפה, במיוחד עם אייזנברג המהיר והטכני ממנו. מעדיף מסירת עומק על פני פריצה. בדקות רבות הוא עומד רחוק מהאירועים כשידיו על מותניו, דבר שכמעט הפך לסימן היכר שלו.

הופעה כללית ומסק־דין

משמש מעין אבא של צעירי הקבוצה הרבים. שחקן נטול טכניקה, אבל עם מיקום טוב ברחבה ומוטיוואציה גבוהה. את כל נשמתו נותן לקבוצה. כחלוצה של „הקבוצה המפתיעה של העונה" הוא נדחש לקבקעת שערים. הבקיע רק אחד (מתוך שושה), מנצל גובהו ונסיונו כדי לשמש מווסת כדורים גבוהים ברחבת היריב. באחרונה ניכרת נסיגה בכושר הבקעתו, אבל בשביל בני־יהודה הוא [illegible]

משה לרר

„דרבי" ☹

ביום ראשון יהיה ביד־אליהו „דרבי". שתי הקבוצות יגיעו אליו עם זנב מקופל בין הרגליים. על שתיהן עבר שבוע סוער. מכבי צריכה לעמול קשה כדי להתייצב אחרי הסל של סנגל בלימוז'; להפועל – צרות משלה עם מאמן שהתפטר, מאמן חדש שבא בנקומו (ועליו - בהמשך) שכבר יש לו הפסד ביד, לגליל־עליון, בעיות משמעת עם ארל ויליאמס, ועוד ועוד ועוד.

יכול להיות שאת הקהל זה לא כל כך מעניין והוא יבוא לראות את הצהובים מול האדומים, כאילו לא אירע דבר. גם אם אני לא מסכים תמיד לאימרה הנדושה ש„ל'דרבי' חוקים משלו" -- לקהל יש בוודאי הגיון משלו. מה שנעשה שם, באירופה, זה דבר אחד. „דרבי" – זה דבר אחר.

83-118 היתה התוצאה בסיבוב הקודם. אילו קיבלו אז בהפועל את התפטרותו של פיני גרשון - יכול להיות שהמצב היום היה רגוע יותר. אבל בהפועל רצו לחמם את המרק פעם ועוד פעם, והתוצאה – אתם יודעים מהי.

יש מי שחושב שקטסטרופה כזאת (מבחינתה של הפועל) לא יכולה לחזור על עצמה פעמיים בעונה. תמיד אומרים את זה אחרי הפסד כואב.

יום ראשון, יד־אליהו. „דרבי" מס.2 העונה.

נא להכיר: יעקב אדלר (משמאל) עם „בוס" פלדה. צילום: עדי אבישי.

רוזין

מכבי, הפועל, דווקא „האדם השלישי" היה האיש בחדשות. יהושע רוזין, מאמן מכבי רמת־גן. את חלקו בשבוע שעבר סיים בהפסד להפועל חולון. היה צפוי. לא עשו מזה עניין גדול. אחר־כך התחיל הרומן עם הפועל ת"א. עוד לפני שחזרה הפועל ת"א מסאראייבו דיברו אתו על האפשרות. כשפיני גרשון הודיע, אחרי חצות, על התפטרותו – אמר חיים גיל, מרמת־גן, שאיש לא יעמוד בדרכו. „לא נרד לליגה הארצית ואת העונה יסיים אפי בירנבאום".

ובעוד בהפועל משוכנעים שאו־טו־טו רוזין חוזר – בא הסירוב מרמת־גן. יו"ר הכדורסל, נח קליגר, אמר לא. אין שום סיבה לשחרר את רוזין. מרוצים ממנו, אז למה שילך? רוזין טען שטרם סוכמו אתו התנאים? בבקשה. הנה הנייר ובו התנאים.

אני שואל את רוזין אם כך יאה וכך נאה לנשיא אירגון המאמנים, לנטוש קבוצה לטובת קבוצה אחרת. יש לו אולי תשובה לזה, אבל גם הוא יודע שאינה משכנעת.

למי שזכרונו קצר: בעונה שעברה, כאשר רוזין אימן את הפועל ת"א, ניהלו הקבוצה מו"מ עם פיני גרשון ממש מתחת לאפו. רוזין למד על כך מן העתונות.

פעולת תגמול?

אדלר

ביום שישי בבוקר נחשב עדיין רוזין למאמן הבא של הפועל ת"א. אחר־הצהרים, כשה„לאו" של רמת־גן הגיע – נתבקש מייק לארגי להיות האחראי לאימון. כשה„קפטן" נקרא לשיחה ע"י מנהלי קבוצתו – השתעשע עמוס פרישמן בגלימת המאמן. אחרי השיחה עם לארגי ניגש אלי אפרתי לשולחן העתונות באוסישקין, שלף משם בחור צעיר, עדני דגן שמו, ואמר לו: „אל תפחד, לך והעבר את האימון".

למי שאינו יודע: עדני היה עוזרו של ישראל לב, עוזרו של פיני גרשון, שהלך יחד אתו.

בערב חיכה אברהם פלדה לטלפון נוסף. הפעם מיעקב אדלר, לא פנים חדשות בהפועל ת"א, אך כרגע האיש הכי פנוי בשוק. אדלר, תיירן בן 35, בשנת חופש מכדורסל, היה לפני ארבע עונות עוזרו של שמוליק יעקבסון בהפועל ת"א. ממוצאי־שבת – הוא ה„בוס" החדש.

„אין לי מה להפסיד" אומר אדלר. ועוד לפני שגמר את המשפט – כבר נרשם הפסד נוסף להפועל ת"א. שמוליק זיסמן, בראש כת הגליל העליון, הגיע לתל־אביב ופרע שטר נוסף. במחצית הלך „זיס" לבדוק את מצב הקופה. הפועל ת"א חייבת לו כספים מהעונה שעברה.

גומלסקי

שנינו לא היינו שם. כל אחד מהטעמים שלו. אבל שנינו יודעים בדיוק מה הלך, מה הולך ומה יהיה. שנינו „סוסי מלחמה" וותיקים מהקרבות הקודמים של צ.ס.ק.א ומכבי. עכשיו זה ז'אלגיריס ואנחנו לא שם. מחכים לצ.ס.ק.א. שתחזור.

עם המאמן של קובנה זה לא יהיה אותו הדבר. הוא לא ישאל אותנו „מה שלום מייק (ברקוביץ')" ולא יצליח, כבר בהופעתו הראשונה לכבוש אותנו. בעוד כמה שנים, אם הצבא האדום לא יוריד אותו לדרגת אל"מ - יתכן שיצליח. עד אז – ניזכר תמיד בגומלסקי.

ואם בכל זאת יחליט גומלסקי, ברגע האחרון, לסדר אותי ולהיות שם – שיהיה בריא. אני בבית. ■

נא לזכור: „סאשה" גומלסקי (מימין).

סנגל

היו אליפויות אירופה שבהן ישבנו ביציע העתונות והמצאנו בדיחות. אחת מהן: בחמישייה הפותחת של נבחרת צרפת הופיעו ארבעה שחורים ולבן אחד, וגם שמו של הלבן הוא סנגל...

כן, אותו ז'אן־מישל סנגל, שעשה למכבי שחור בעיניים בלימוז'.

מסתבר שיש אלוהים גם בצרפת. וכשאומרים „מון דייה" – מתכוונים לסל הזה. 10, 20 פעמים ראיתי בווידיאו את השנייה האחרונה למשחק. קווין מגי קלע, הכדור קיפץ וחדר פנימה. 77-74. יורם ארבל כבר על הצד הבטוח מבחינת השידור. מן האולפן לא יכולנו לשמוע את הצעקה של רני כהנא „רק לא סנגל". הצרפתים אולי שמעו ונתנו לו את הנסיון האחרון. בשעת מעוף הכדור אפשר היה לקבל התקף לב. והוא חדר.

ואחר־כך, על הספסל, התחילו הוויכוחים. למה, וככה, ואיך זה שחן לא שמר עליו.

האמת היא שכולנו חכמים אחרי מעשה. כשדורון ג'מצ'י עושה את זה בירושלים – זה בסדר. כשסנגל מחסל את התקוות של מכבי בלימוז' – זה לא בסדר. מה לא בסדר כאן?

הרצון שלנו לראות סלים כאלה רק מהצד של מיקי דורון?

והרי כולם יודעים שלא תמיד זה הולך, ולא תמיד מגיעים למצב כזה, ואם תיתן לסנגל עוד 100 כדורים לזרוק ממצב דומה -- הוא יחטיא את כולם.

ובכל זאת זה קורה. לא נעים, אך בהחלט לא נורא.

החיים בגביע אירופה זה לא הפועל חיפה.

כותבים עלין בעתון

זאהי ארמלי. כשהוא לא בחולצה הירוקה של מכבי חיפה, או בלבנה של הנבחרת, הוא שוהה בביתו שבשפרעם, בחברת אשתו עליה ובתו האהובה קתרין ■ כשיש לו זמן – הוא הולך לכנסיה, מאזין לאום כולת'ום, פאריד אל־אטראש, עופרה חזה ויהורם גאון ■ אבא שלו, שאפיק, עשה בשבילו את המלחמה. היום הוא רואה ברכה בעמלו ■

יונתן הללי

20 דקות נסיעה מחיפה ואנחנו בכניסה לכפר. הדרכים המשובשות, הגישה לביתו מעט מסורבלת, יותר מדי פניות ימינה ולא מעט פניות שמאלה. כל אלה אינם מונעים מתושבי הכפר שפרעם שבגליל המערבי, להסביר לך במדוייק, בתשובה לשאלה כמובן, איפה גר הנסיך של הכפר.

200 מטר בסמוך ליעד – כבר מזהים אותנו כנציגי אמצעי התקשורת. המצלמות של שלמה מוסקוביץ – הן שהסגירו אותנו. האטנו כדי לשאול בפעם האחרונה, כך קיווינו, האם אנו בדרך הנכונה ואם כן, איך מסיימים אותה. בני נוער בכפר ניחשו מיד. „הדול ז'יאין לזאהי" (אלה באים לזאהי). אחד הבחורים התקרב למכונית והציע ללוותנו. לא חלפו מספר דקות והבחור שישב במכונית אמר: „הדא הוא" (זהו זה). הבנתי שהגענו. לא לפני שספרנו 58 מדרגות.

נקישה קלה על הדלת. מעברה השני נשמעים קולות של ילדה קטנה. „באבא, באבא", אמרה ובעל הבית מיהר לפתוח את הדלת. קפה בידו. „אהלן, אהלן, היכנסו", והוסיף: „שבו, תרגישו בבית".

חלוקת שעות שונה

זאהי ארמלי. כוכב הכדורגל של מכבי חיפה ונבחרת ישראל, מנפץ בשניות את ההרגשה כאילו קורץ מחומר מיוחד שקשה לדובבו. „לפני 10 דקות התעוררתי". קצת מוזר אני חושב לעצמי, שכן כבר צהרי היום.

מאוחר יותר התברר לנו: זאהי אינו סתם בטלן האוהב לישון. חלוקת השעות על פני היממה – שונה אצלו. בהחלט לא מוזרה, אם ניקח בחשבון שזאהי נועל את שידורי הטלוויזיה בישראל, ירדן ולבנון. „ישראל נגמר. אני עובר לירדן. ירדן נגמר – ממשיך. כשאני רואה שלג בטלוויזיה, ויש לי עוד כוח – אני מכניס קסטה למכשיר הוידיאו וצופה בשידורים ממשחקי מכבי חיפה. זה הכיף שלי" – אומר זאהי.

אחרי שהבנו מדוע עיניו של זאהי עדיין ארומות בשעות הצהריים – אני אומר כי לא באתי לדבר רק על כדורגל, אלא גם על זאהי „ליד הכדור". בית, משפחה, אשה. זאהי מהנהן בראשו. מבין. גם אשתו היפהפיה, עליה, מרוצה ומבינה. יודעת שכאשר לא מדברים על כדורגל – יש לה חלק נכבד בסיפור.

„מה תשתו?" – שואל זאהי. עליה כבר על הרגליים. עושה דרכה למטבח, משם נשמעים רחשי המים הרותחים. חוזרת לסלון, מתיישבת על הכורסא המפוארת בסגנון לואי ה־18. ברקע בוקעת מהטלוויזיה מוסיקה ערבית שקטה. זאהי מספר כי אלו תפילות יום השישי של המוסלמים. „אני אוהב לשמוע את השירה הזאת. בכלל, אני אוהב מוסיקה. זמרים כמו פרוז עבדל־חלים חאפז, פאריד אל־אטרש ואום כולת'ום זה תענוג לשמוע". זאהי ממהר להוסיף: „גם את ירדנה ארזי, עופרה חזה, יגאל בשן ויהורם גאון אני שומע בהנאה לא פחותה מהזמרים הערבים. מוסיקה בלועזית אני ממעט לשמוע, אולי בגלל שהשפה זרה לי. אני אוהב להבין את מה שאני שומע".

לשחק עם קתרין

אחרי שהבנו מתי זאהי הולך לישון, מתי הוא מתעורר ואיזו מוסיקה הוא אוהב – אנחנו ממשיכים. השיחה קולחת בלי שאלות ובלי תשובות. פשוט מדברים. זאהי מספר כי יום שישי מוקדש כולו למנוחה ולמשפחה. כשהוא אומר למשפחה – הוא מעלה לראש סולם העדיפויות את בתו הקטנה קתרין. „אני יכול לשבת לשחק עם הילדה שעות, מבלי שהדבר יפריע לי. גם בלילה, כשהיא בוכה, אני הוא זה שקם לראות מה קורה. אני פשוט אוהב אותה".

לרגע נקטעת השיחה. עליה מגישה קפה שחור וחזק. זאהי כבר שתה – אבל על הקפה שעושה אשתו הוא לא מוותר. גם לא על התבשילים ממטבחה. „כשהתחתנו לפני שנתיים וחצי – לא האמנתי שיש לי אשה כזו מוצלחת", הוא אומר. עליה מתמוגגת מנחת וזאהי אוהב את זה וממשיך: „אני מזמין אתכם לאכול קישואים ממולאים. זה האוכל שאני 'שרוף' עליו. תטעמו – ואז גם אתם תבינו על מה אני מדבר".

השעה 12.30. קתרין הקטנה ערה כבר שעות רבות. הבטן מקרקרת. עליה מגישה אוכל. זאהי מבקש סליחה. מאכיל את קתרין. גומר וחוזר לסלון. רוצה לדבר. על מה? רק קצת על כדורגל. תפדל.

אז שמענו שבילדותו עשו בשפרעם כדור מסמרטוטים. „כסף לא היה לקנות כדור אמיתי". וגם מגרש בנו בידיים. לימים שיחק בהפועל שפרעם, הפועל סכנין ומאוחר יותר נכלל בסגל המאוחד של מכבי והפועל שפרעם. „עם קבוצה זו הגעתי עד לליגה הארצית".

באותה שנה כבר משכה יכולתו תשומת לב. „הבוס שלי בעבודה הציע אותי לפיצ'לה, אז יו"ר מחלקת כדורגל של מכבי חיפה. התשובה שלו היתה: „אני לא צריך חלוץ. אני צריך כלם". תשובה שהשאירה אותו בשפרעם.

אבל הזמן עשה את שלו. „התעניינות כי לא פסקה. צבי וייצנר (יו"ר מכבי חיפה אז והיום) ביקש לרכוש אותי. שפרעם עשתה בעיות. לא רצו לשחרר. הסוף היה טוב. אני במכבי חיפה".

הכל החל בנישואין...

זאהי מרגיש כי התקופה היפה בחייו החלה מאז נישואיו. חתונה, מכבי חיפה, הצלחות, אליפויות, תהילה, מעט אכזבות. מספר כי לבד מהכישלון עם הנבחרת, שגנז את חלומו להופיע בגמר הגביע העולמי במכסיקו – הוא אינו זוכר רגעי שפל. „תשעה הפסדים בשתי עונות וחצי במדי מכבי חיפה, שתי אליפויות ואינשאללה, אליפות שלישית העונה – זו תעודה נאה לתקופה של שלוש שנים בקבוצה אחת".

השיחה נקטעת. לבית נכנס אחד מ־7 אחיו של זאהי, הצעיר. מבקש מזאהי את המכונית. זאהי אינו מהסס ומוסר לידיו את המפתחות. הוא יודע שאם מבקשים ממנו את האוטו זה כדי להביא אוכל. לרדת לקניות. אבל לא סתם.

מצוות כיבוד אב חוקה עליו. נוהג לבקר מדי יום ששי בבית הוריו. מבקש שנצטרף אליו. הבית של ההורים נמצא ממש בסמוך. אגב, הבית בן שלוש הקומות בו מתגורר ארמלי, הוא כולו על טהרת המשפחה. בקומה הראשונה האח הצעיר. בקומה השניה האח הבכור ולמעלה – זאהי.

אנו יורדים ונכנסים לביתו של שפיק ארמלי. האבא שהתפרסם בזמנו ב„מלחמה" הגלויה למען שיחרור בנו ממכבי שפרעם. מקבלים אותנו בחמימות. אמא ארמלי, פדואה, נושקת לזאהי ואומרת: „זה בשביל הנצחון מחר". בדיעבד מסתבר – זה עזר. מכבי חיפה ניצחה את הפועל פתח־תקווה 1–0.

„זאהי אשם במאבק"...

מן המטבח עולה ריח התבשילים של אמא ארמלי. שפיק פותח בשיחה. מעיד על עצמו כי מאז 1948 הוא נהג משאית. „אבל", הוא אומר, „אולי הנהג המפורסם ביותר בארץ". האב, זאהי ושני אחיו – יושבים זה ליד זה. האבא נזכר במאבק שניהל לשחרור בנו משפרעם. „הוא (זאהי) אשם שהמאבק התנהל בצורה כזאת. היה צריך לעשות חווה ואז לא היינו נגררים למריבה שכמעט הגיעה לחילופי מהלומות. טוב, בוא לא נחזור לזה".

כמי שמוכן לשאלה בנושא, ממהר אבא שפיק ואומר: „הכסף הרב שמרוויח זאהי לא עשה אותו אדם אחר. הוא נשאר טוב, צנוע ושקט, כמו שהיה, ובמיוחד – עוזר לכולם. רק השבוע הוא קנה לי ארבעה צמיגים למשאית. אתה יודע, הוא מוסיף, היום נהג משאית מרוויח 6–7 מליון לירות. אי אפשר גם לחיות וגם להחזיק משאית עם כסף כזה. טוב שיש זאהי", הוא מסכם.

אי אפשר לעזוב את ביתו של שפיק מבלי לשאול עוד שאלה אחת. על הפרשה של קירט וזאהי. „לחצתי על זאהי לא לעשות בעיות ולא לחמם את האווירה. למרות שהיה צודק אם היה עושה משהו. אני משוכנע שקירט נפל קורבן. הייתי מבסוט שהוא בא לשפרעם וכשהוא נכנס לביתי והתנצל – ירדה לי אבן מהלב. מאותו רגע הוא הפך להיות כמו בני. במשחק של מכבי חיפה בשעריים נבקר את קירט בביתו" – מבטיח שפיק.

זאהי קם וככך קובע: הביקור בבית אבא נגמר. ממשיכים. זאהי מבקש מאיתנו ללוות אותו גם לכנסיה. „עכשיו תקופת החגים. אני משתדל להתפלל בכל הזדמנות. ברוב ימות השנה זה קשה, עכשיו זה בכיף שלי".

נפרדים מהמשפחה. האב נשמע מברך אותנו בערבית: „מאית אהלן וסהלן" (מאה פעם ברוכים הבאים). אנחנו בדרך לכנסיה. זאהי, ב„סובארו" שלו, הגיע דקות אחרות לפנינו. זה כבר הספיק לעשרות ואולי למאות להתגודד סביבו. נכנסים. זאהי הופך לאדם אחר, רציני יותר. בחלוף עשר דקות של שהייה בכנסיה – זאהי מצטלב. הבנו שסיים את התפילה. הכומר מלווה את זאהי ואותנו בדרכנו החוצה.

השעה ארבע אחר־הצהריים. חמש–שש שעות עם זאהי ומשפחתו עברו חלפו. היה נעים. כמארח למופת, מלווה אותנו זאהי במכוניתו עד ליציאה משפרעם. שם, בצומת, הוא נפרד מאתנו בשתי צפירות. ■

„רציתי להפוך אותו למספר 1 – לא רק בכדורגל"

עורך־דין סלמאן פראג', תושב נצרת, הוא האיש העומד בשנים האחרונות מאחורי הצלחתו הכלכלית של חלוץ הנבחרת ומכבי חיפה זאהי ארמלי. „עורך־דין פראג' הביא אותי למצב שכאשר יש לי בעיה – אני לא צריך לדאוג. אני יודע שיש מי שיפתור לי אותה", אומר ארמלי.

פראג', שעמל קשות לסדר לזאהי חוזה כספי שמן וחסר תקדים בכדורגל הישראלי, מספר: „כעורך־דין וידיד אישי של זאהי, ראיתי כצורך הכרחי להפוך אותו למספר אחד, לא רק על המגרש אלא גם בתחום הפיננסי. החוזה שסיכמנו עליו עם מכבי חיפה היה בשבילי כמו להופיע בהצלחה מספר פעמים בבית־המשפט העליון – ורק עורך־דין יבין למה כוונתי".

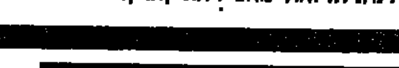
את היכרותו עם זאהי עשה פראג' בעקבות מאמר גדול שכתב בזמנו בעיתונות, ובו צידד בשחרור של זאהי משפרעם. זאהי, הרואה במאמר חלק גדול במאמץ לשיחרורו, אינו שוכח עובדה זו עד היום, וזו גם אחת הסיבות שהחליט למנותו כנציגו במו"מ עם מכבי חיפה על תנאיו הכספיים.

„הוא לא הפסיד כששכר את שירותי" – אומר פראג', „כששני אנשים טובים נפגשים באמצע הדרך – התוצאות דומות".

נשיקה מאמא פדואה. „זה בשביל הנצחון".

אמא עליה נהנית. זאהי מאכיל את קתרין.

כרטיס ביקור:

שם מלא: זאהי ארמלי.
משקל: 78 ק"ג.
גובה: 185 סמ'.
שיער: שחור.
מאכלים אהובים: פול וקישואים.
משקאות: בירה „מכבי".
מכונית אהובה: ב.מ.וו.
כדורגלן נערץ בארץ: מלמיליאן.
כדורגלן נערץ בעולם: רומניגה, פלטיני.
מאמן נערץ: שלמה שרף.
קבוצות קודמות: הפועל סכנין, הפועל שפרעם, מכבי שפרעם.
שאיפות בכדורגל: לשחק בבירן מינכן.
תחביבים: קריאת עיתונים וקלפים.
אהבות: האשה והילדה.
צבע: כל הצבעים.
פוליטיקה: בלתי מוזהה.
אמונות: להצטלב לפני משחק.

„הוא החזיר לנו את הצבע ללחיים"

[illegible]

שם:
[redacted]

תאריך לידה:
24 אפריל 1957

גובה:
179 ס"מ

משקל:
71 ק"ג

צבע עיניים:
חום

משחק ראשון בבוגרים:
23.9.1973 במסגרת גביע המדינה נגד הפו־על אפקה

הופעות בליגה:
346

שערי ליגה:
92

הופעות בין־ארציות:
37

שערים בין־ארציים:
8

שעתו היפה:
גמר הגביע ב־1976. שער לרשת מכבי ת"א והגביע לבית"ר ירוש־לים בפעם הראשונה.

כרטיס ביקור:
אורי מלמיליאן

שבועספורט מעריב

בלי מכבי, בלי הפועל.

סקוואש.

יזמים מדרום־אפריקה הקימו את מרכז הספורט בהרצליה. עסק פרופר. פתוח מ־6 בבוקר עד 11.30 בלילה. 8 אולמות. מפוצץ. קשה להשיג מקום. צריך להזמין שבוע מראש. לא לסנובים בלבד. כל אחד יכול. רואים כבר צברים חובטים, אך אלוף הארץ הוא עולה מדרום־אפריקה, בן 19. יש עתיד.

אבי מור

כצהרי יום שלישי, יומה האחרון של שנת 85, צעד לו בחור צנום אל עבר מדרגות המובילות לטיסה לבלגיה. באותה שעה התמודדו נבחרות ישראל ושבדיה על המקום הראשון בטורניר הנוער בכדורגל. אפילו מילה אחת בעיתונות הכתובה והאלקטרונית לא הוקדשה לג'וני קיי, אלוף הארץ בסקוואש, שנסע לייצג את מרכז הסקוואש בהרצליה.

המונח סקוואש עדיין נחשב לבן חורג בספורט הלוקלי. לא בדיוק ברור מה זה ומי זה. אבל לפי כל הסימנים הפזורים עכשיו בשטח, יש סיבות רבות להאמין שזו תהיה המגיפה הבאה אחרי הטניס. כיום יש כבר בארץ כמה מרכזים שמתחילים למשוך אליהם את הישראלי הממוצע והעצלן.

הסקוואש נחת בארץ בכמה עליות מחו"ל. העליה הראשונה, היתה עוד בימי המנדט הבריטי. בכל מחסן בבסיס בריטי שננטש לטובת מדינת ישראל – היה מונח ציוד לסקוואש. העליה השניה, המשמעותית יותר, הגיעה מדרום־אפריקה.

גם ג'וני קיי הוא תוצר דרום־אפריקאי, בן 19, פני ילד תמים. מסמיק בשאלות שמפרגנות לו. גוף שיכול לשמש תשדיר שרות למכון הרזייה. ובכל זאת אלוף הארץ בסקוואש. לפני חמש שנים הוא טעם בפעם הראשונה מהספורט הזה. לפני כן הוא התחכך בטניס. אבל מהרגע שעבר לצד האחר – לא חזר עוד לטניס.

מה הכייף במשחק כמו סקוואש?

ג'וני: „קודם כל זה משחק שיש בו יותר אפשרויות של טאקטיקה. יש בו המון תיזמון וסטייל. מהירות ללא רגע של הפסקה. אין במשחק הזה כח. לעומת הטניס למשל, יש במשחק הזה הרבה יותר אפשרויות גיוון. צריך לחשוב כאן הרבה יותר. משחק שגעון".

קיי הוא „משרד פירסום" מהלך לסקוואש. אלוף הארץ בפעם השניה ברציפות. איש לא מכיר אותו. אבל הוא לא דואג. בעת הראיון עמו, הוא מנסה לדחוק עצמו לקרן זווית ולהתרכז במחמאות למרכז הסקוואש בהרצליה ולאחראים לספורט הזה. ג'וני מקדיש לתואר אלוף הארץ רק שעה ומשהו ביום. זה מספיק לו כדי לנוח על זרי הדפנה. אולי זה מרמז על רמת שחקני הסקוואש בארץ. נכון לעכשיו.

כבר משש בבוקר...

כיום יש בארץ מרכזים בודדים לסקוואש, בהרצליה, חיפה, רעננה ובכפר המכביה. אם עד לפני שנה ומשהו – יכלו המרכזים הללו להיות תפאורה למקומות שוממים – הרי היום אתה צריך לאמץ את האצבע המחייגת בטלפון, כדי להשיג תור שבוע מראש. לדוגמא: המרכז בהרצליה פתוח משש בבוקר והולך לישון בשעה אחת עשרה וחצי בלילה. יש בו 800 חברים ועוד מספר דומה של אנשים שבאים לשחק באופן בלתי קבוע. כל שמונת המגרשים עמוסים ללא הרף.

המרכז בהרצליה בנוי על מנטליות וסגנון אנגלו־סכסי, כיאה למוצאו של הענף. מקום מרווח, מטופח. שטיחים, באר, שולחנות דקורטיביים. עמוס לויטוב הוא מנהל המרכז. הוא לא שוכח לקחת אותך לשירותים של המרכז. אמור לי כיצד נראים השירותים – ואומר לך טיבו של מקום. מה שנכון נכון – סטייל.

„אנשים באים לכאן, רצים שעה, מוציאים את כל המרץ – וממהרים לעיסוקיהם. כיוון שכך – אנחנו מצווים לתת להם שירות של חמישה כוכבים. כל אחד יודע שתמורת הכסף שלו, הוא מקבל כאן לא רק מגרש, אלא מקום שנעים להיות בו. אדם גומר לשחק, מתגלח, מתקלח, מתלבש וממשיך הלאה בסדר יומו".

הסקוואש הוא משחק שדורש ממך כושר גופני גבוה. אתה מתרוצץ נון סטופ. העוסקים בו לא יוותרו על ההזדמנות למנות יתרונותיו על אחיו החורג, הטניס. „הטניס תלוי במזג אוויר, הסקוואש לא. כטניס – חצי מהזמן אתה רץ להביא את הכדורים. נטו אתה משחק רק חצי. בסקוואש אתה משחק נטו כל הזמן שנקבע לך. כטניס אתה חייב להגיע לרמה מינימאלית כדי שתוכל לשחק. בסקוואש – כל אחד יכול לשחק", אומר עמוס לויטוב.

ג'וני קיי. אלוף. מי מכירו?

המנקה שהפך למורה

ההיסטוריה של הסקוואש התחילה, לפי האגדות, בחצרו של הנרי השמיני. הוא אמנם לא ניסה להניע את גופו השמנוני, אבל היה נהנה לצפות בשחקנים. רק אנשי האצולה והקרובים לצלחת שיחקו. כאשר החלה האימפריה הבריטית להתרחב, תפס גם הסקוואש טרמפ על העניין. מהר מאד גילו אותו בפאקיסטן, מצרים, הודו ושאר הקולוניות הבריטיות.

מאוחר יותר הכניס פאקיסטני תיקונים בסיסיים. בבקרים הוא היה מנקה את מועדון הסקוואש של הקצינים הבריטים – ובערב היה מביס אותם. במצרים, רק העשירון העליון היה רשאי לשחק סקוואש. אבל לאט לאט הספורט הזה קיבל תאוצה גדולה. בדרא"פ זה נחשב לספורט המוני. טרוור סגל, מחברי הנהלת ההתאחדות לסקוואש בארץ, מספר שבכל בסיס בחיל־האוויר בדרא"פ, יש מגרש סקוואש. לפי הדיווחים, יש יותר שחקני סקוואש מאשר שחקני כדורגל באנגליה. הכוונה לחובבים כמובן.

כמה זה עולה?

★ דמי חבר שנתיים במועדון בהרצליה: 125 ש"ח לשנה, וזה מקנה לך להזמין מגרש, שבוע מראש, למספר לא מבוטל של משחקים.

★ תשלום עבור משחק (80 דקות): מ־6.30 בבוקר עד 5 אחה"צ – 1.5 ש"ח. מ־5 אחה"צ עד 11.30 בלילה – 2.2 – ש"ח.

★ ללא חבר: עד 5 אחה"צ – 3 ש"ח; מ־5 – 4 ש"ח.

★ ציוד: תלבושת – כמו בטניס. נעליים: נעלי ספורט, סוליות לבנות. מחבטים: הזולים („ווריק") – 35 ש"ח; הבינוניים („מקס פליי", „מקס לייט"): 50–60 ש"ח; היקרים („הד קומפטישן") – מ־147 עד 250 ש"ח. כדורים: כ־3 ש"ח לכדור.

עד לפני תקופה לא ארוכה שלטו אנשי דרא"פ שעלו לארץ בממלכת הסקוואש. גם הדימוי שקיבל הענף היה נוצץ ואקסלוסיבי. דומה שרק אנשי „צווארון לבן" הורשו ליטול חלק. עם הזמן – הדברים קיבלו ציביון אחר. היום באים למרכזי הסקוואש גם ילדים רבים, בני נוער, מבוגרים, חיילים, נשים. בקיצור – כמעט כולם.

למרות שכל אחד יכול להירשם כחבר או לשחק מתי שהוא רוצה – עדיין עוטפת הילה לבנה שעוטפת את הספורט הזה. הוא רחוק מלהיות עממי. האמת שראשי הסקוואש בארץ מזמרים על הכוונות שלהם בשני קולות. טרוור סגל: „אני מאמין שזה יהיה המוני. כבר עכשיו באים מכל שכבות האוכלוסיה. הלוואי שזה יעשה מהפיכה כמו שעשה הטניס. למרות שכאן צריך יותר מגרשים ומקום. יש לנו בעיה גם אם הטלוויזיה. אי אפשר לצלם כאן משחק סקוואש, בגלל הקירות ולכן קשה כרגע להגיע לקהל גדול יותר".

עמוס לויטוב חושף, למעשה, את הסיבה העיקרית, מדוע לא יהיה הסקוואש פופולארי כמו הטניס. מדוע למשל לא יפתח מרכז סקוואש בעיירת פיתוח? „הסקוואש בארץ אינו ממלכתי. זה עסק פרטי. אנחנו נציגים של חברה דרא"פ שהשקיעה בברכוים הללו מיליוני דולארים. לא נלך להשקיע במקום שבו לא נוכל להרוויח. הטניס, ממומן על ידי גורמים ממלכתיים ותורמים. כאן מדובר בעסק כלכלי פרופר. ישנה התאחדות של הסקוואש אבל היא רק על הנייר. אין לה סמכויות כמעט, ואין לה כח וכסף. היא פשוט באה במטרה לקדם את הענף. ג'וני קיי נשלח לאליפות בלגיה על חשבון המרכז שלנו בהרצליה ולא מטעם ההתאחדות".

טרוור פרנסיס לא היה שמח לשמוע שלויטוב מפאר את המרכז שלו. בשיחה הוא מנסה לשמור על הרמוניה בין ממלכות הסקוואש בארץ. לויטוב דואג בראש ובראשונה למרכז בהרצליה. הוא איש עסקים. מעבר לכך הוא גם דואג שיהיה דור עתיד נרחב לסקוואש. לדוגמא, בקיץ האחרון הוא אירגן קייטנת סקוואש וספורט שמוגדרת כפיו כ„קייטנה הפרודוקטיבית והטובה יותר שהיתה אי פעם בארץ". צנוע. הוא בטוח שלא.

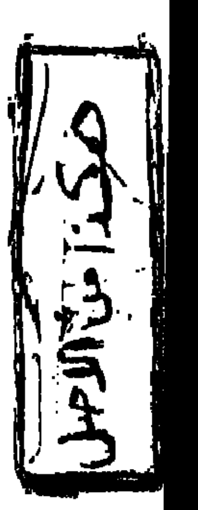
צברים מכורים למשחק

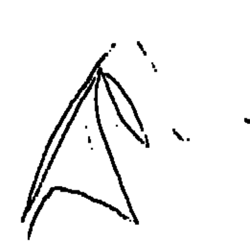
נסיעתו של ג'וני קיי לתחרויות באירופה – היא רק סנונית ראשונה שמבשרת על אביב הסקוואש. נבחרת הנוער, שלושה נערים ונערה, תצא בקרוב גם היא לתחר באירופה. ראשי הענף עדיין לא יודעים באיזו רמה ממוקמת ישראל ביחס לעולם. כנראה שגם בספורט הזה אנחנו לא העולם. במקביל, עומדת להערך בפברואר אליפות ישראל הפתוחה בסקוואש. מתכננים להביא כמה מה„שמות" הגדולים. ג'וני קיי ינסה גם הוא לעמוד בלחץ. בינתיים הוא מתעדכן דרך חוברות שמגיעות אליו מחו"ל. קשה לומר שהוא מעורה בסטארים של הענף. אפילו את שמו של שחקן הסקוואש הטוב בעולם הוא לא זוכר. „זה איזה פקיסטני אחד"...

במקביל לפלישה מדרום־אפריקה, כבר מתחילים לנבוט כמה פרחי סקוואש צבריים. אחד מהם הוא דני אירם בן 28. מקדיש מעצמו כשלוש שעות ביום. מכור למשחק. הוא גם מאמן מדי פעם. מספרים על אירם שהוא השחקן מס' 1 בארץ בתחרויות לא־רשמיות. אבל כשהוא צריך להוכיח את עצמו לפני כולם, הבחור פשוט נכנס ללחץ. הגוף שלו מאבד קונטרול. „אני משלשל כל היום לפני תחרות חשובה. הגוף שלי רועד כולו. אני אחוז התרגשות". הוא גם לא שוכח לפרגן לג'וני קיי הצעיר: „שחקן גדול". ■

דני אירם, „דלוק". שלוש שעות ביום מדריך (מומין) ומשחק.

צלום: אלי קנה

מישל פלאטיני עם ילדיו לורן ומארין

פלאטיני-ארדון פלוס

הכוכב הגדול של הכדורגל הצרפתי, שלוש פעמים „כדורגלן השנה" באירופה, כיום במדי „יובנטוס" טורינו, בראיון חושפני: „ההבדל הגדול בין הכדורגל האיטלקי והצרפתי הוא אחד: באיטליה חושבים על ההגנה...כבר בגיל 10 היה לי 'רשיון משחק', כנהוג בצרפת, והכל בגלל אבי שהיה מאמן במועדון נאנסי...ההצלחה האישית אינה מעניינת אותי. אני איש של קבוצה...הבטחתי לכולם כי נהיה במכסיקו – והנה אנחנו שם...אקח אתי ל'מונדיאל' את אשתי קריסטאל ואת ילדי. הם יהיו לידי ברגעים הקשים...החוזה שלי עם 'יובה' מסתיים בקיץ...אחרי זה – לא יודע מה יקרה...מה שבטוח: אבלה עם משפחתי חופשת־קיץ רוגעת על חוף הים בדרום־צרפת. שם אולי אחשוב גם על העתיד..."

שאול להט

כיום הוא מס.1 באירו־פה. מישל פלאטיני. שלוש פעמים ברצי־פות, ללא עוררין, „כדורגלן השנה" של היבשת. רק ה„מאסטרו" ההולנדי הבלתי נשכח, יוהאן קרוייף, זכה להי־שג דומה. היום זה פלאטיני. מזכירים גם את דייגו מארא־דונה. אבל חייבים להודות שבכל מה שקשור לכדורגל יוצר, עתיר דימיון, מתוחכם ויעיל – אין מה להשוות: פלאטיני הוא הוירטואוז האו־מיתי, השואף לנגן כינור רא־שון ב„מונדיאל" הקרוב במכ־סיקו.

יחד עם חבריו לנבחרת השתתף לא מכבר במחנה הכ־נה ראשון לקראת מכסיקו, בהרי הפירנאים, הקביל שם את פני ראש ממשלת צרפת, לורן פאביוס – ונהנה מהכות־רות שהופיעו בעתונים: „פלאטיני שיגר את צרפת למכסיקו"; „מישל לוקח אות־נו למסע נפלא מעבר לאו־קיאנוס"; „פלאטיני – ארדון פלוס".

כאשר חזר לטורינו, כדי להמשיך ולשרת את אלופת אירופה, יובנטוס, העניק ראיון חושפני בסלון דירתו, כשהוא מוקף חום ואהבה משלושת מעריציו הגדולים: אשתו המקסימה קריסטאל, בנו לורן ובתו מרין. „נפתח" לדבר על רגשות ומחשבות; עבר, הווה ועתיד.

נולד ב־21 ביוני 1955 בז'ף, עיירת מיכרות קטנה במחוז לורן שבמזרח צרפת. אבות אבותיו היו איטלקים – וזו אולי הסיבה ששנים מאוחר יותר – נמשך ל„יובה". אביו, אלדו, מורה למתימטיקה, היה שבוי בקסמו של הכדורגל – עד שזנח את מקצועו לטובת הכדור, התמסר לאימון, ויחד עם אמו ניהל את קבוצת הכ־דורגל המקומית. אלדו פלא־טיני לא היה שחקן גדול, אפי־לו בקנה מידה של חובבן, אבל היתה לו עין טובה לבנו. „אבא גילה אותי", אומר מי־של בגאווה. ניכר היטב כי הוא נהנה מאד להרגיש עוב־דה זאת.

„רשיון" בגיל 10

– מתי הבחינו שיש לך כשרון לכדורגל?

פלאטיני: לא תאמין, אבל כנראה כבר בגיל 10. אז קי־בלתי את הרישיון הראשון שלי כשחקן, בהתאם לחוק בצרפת. בן 17 החל המירדף אחרי. ארבעה מועדונים מק־צוענים שלחו את נציגיהם להירפק על דלת ביתנו. רק אז הגעתי להכרה שאני כנר־את שווה משהו ושעלי לחשוב על קריירה בתחום הזה. אבא היה אז המאושר בעולם.

– באיזה מועדון בחרת?

„הבחירה לא היתה קשה. נאנסי. ב־1972 הצטרפתי למועדון. אבא אימן שם. גדל־תי למעשה כחלק מנאנסי. ניסיתי למצוא איזון בין הכדור־גל ללימודים – וזה היה קשה. בסופו של דבר העדפתי את הכדורגל ואבא, למרות שהיה מורה במקצועו, לא עצר בע־די. מבחינה זאת הייתי בוודאי בר־מזל, בגלל אבא שכזה"...

במארס 1976, מול צ'כוסלובקיה, הופיע לראשו־נה במדי ה„טריקולור". מאז הדהים לא אחת בבעיטות ה„בננה" שלו שהפכו לסמלו המסחרי. הופיע בנבחרת צבא צרפת וגם באולימפית, נגד ישראל במונטריאול (1–1), במשחק שהחל בליל־שבת ונגמר בשבת. הבקיע את הש־ער המשווה, בכדור 11 מ', ברקה ה־80. שנה אחר־כך כבר נבחר ל„ספורטאי השנה" בארצו. העניין בו גבר. ואלנ־סיה ואינטר חיזרו אחריו במר־רץ רב, אך נאנסי דרשה בערו 2.5 מיליון דולאר, סכום שנר־אה להן מוגזם. סנט־אטיין וס־אן־ז'רמן הצטרפו למירוץ ולאחר 7 עונות בנאנסי, עם 98 שערים ב־175 משחקים, וזכייה בגביע צרפת, הוא נפ־רד ממנה והחל דף חדש בקר־יירה שלו, בסנט־אטיין.

– מדוע סנט־אטיין?

„פשוט מאד. היא היתה אז הטובה בצרפת. ב־12 השנים שקדמו להצטרפותי אליה זכ־תה 7 פעמים בכתר הליגה ו־5 פעמים בגביע. 4 פעמים ב'דאבל'. רציתי לשחק עם הטובים ביותר וגם בגביע אי־רופה. כל ילד בצרפת רצה אז לשחק בקבוצה זו".

ההגנה מעל לכל

לאחר „עידן פלאטיני" בסנט־אטיין – חלה נסיגה גדולה בשורותיה. היא ירדה ליגה ונשיאה הושלך לכלא, עקב מעשי הונאה. פלאטיני הספיק לחמוק מכל הצרות הללו – כי חתם עם יובנטוס עוד בגביע העולם 82', מיד כאשר נודע כי האיטלקים הח־ליטו לפתוח את הליגה שלהם לזרים.

– מה ההבדל בין הכדור־גל הצרפתי לאיטלקי?

„יש אחד ברור ואין זה סוד גדול: באיטליה – ההגנה מעל לכל. הקבוצות מקדישות לנושא את עיקר תשומת הלב ברכש ובטאקטיקה. שם אומ־רים שכאשר אין סופגים שער – זוכים לפחות בנקודה אחת בטבלה... באיטליה, כשמדב־רים על תוצאה של משחק, מתכוונים לתיקו או לנצחון. הפסד אינו נחשב הוא אצלם אסון"...

פלאטיני אינו מדבר על כך בגלוי, אבל הוא אחד מע־שירי הכדורגלנים באיטליה ובאירופה. מדורג 9 בסולם מקבלי השכר הבסיסי – יותר מ־400 אלף דולאר בעונה – ועל כך יש להוסיף מענקים לא מעטים וגם חוזים שונים לקידום מכירות ופירסומת. הוא בעליו של בית־ספר לכ־דורגל ומנהל מופע ראווה מיוחד של כדורגל המצולם לטלוויזיה של מונטה־קארלו. אומרים שזה להיט גדול באיטליה וצרפת. חבריו לבית־הספר לעגו לו בילדותו בגלל אזניו הזקופות. כיום הם מסומררים לכורסאות כאשר הוא מלהטט לפניהם על המירקע.

– מהי המשמעות לשחק עבור יובנטוס?

„בלי ספק חווייה גדולה, חוויית חיי. כל משחק הוא החשוב ביותר. נראה כי זו פיסגת הכדורגל, כיום. למרות עברה העשיר – זו קבוצה בע־לת שאפתנות אדירה, שמת־אימה לחבורה של צעירים תוססים. ביובנטוס הרקיע הוא הגבול – ולשם טרם הגיעה. המוראל בין השחקנים גבוה והתוצאות מדברות בעד עצ־מן".

– מה אתה חושב על המונדיאל במכסיקו?

„אינני מוכן להתנבא, אבל אחרי שהיינו אלופי אי־רופה וקודם סיימנו במקום 4 בספרד 82' – לבטח נהיה בין הפייבוריטים. אני מבטיח שנפגין את המיטב שבנו. יהיו בעיות עם דלילות החמצן, החום והלחות הגבוהים, הער־פית – אך כל זה טבעי. היריבות העיקריות שלנו יהיו אנגליה, גרמניה, איטליה, ברזיל, ארגנטינה וכמובן המאר־חת – מכסיקו".

איציק ויסוקר יזכור את שער המשווה שלו במונטריאול.

– כל המומחים ציינו כי שני שערים גדולים שלך, הספיקו לצרפת כדי לעלות למכסיקו. אבל מה על הנבח־רת כולה?

שעת האמת

„לא אהבתי את ההגדרה הזאת. מתחת לסגנון המחניף הזה הסתתרה ביקורת מרומ־זת, לא במקומה.

– אומרים שאתה איש הרגעים הגדולים, מי שאינו מחמיץ הזדמנויות ושבלע־דיך הכל היה נראה אחרת...

„אין לי כוונה לשחק את הצנוע המזוייף, אבל אני בהח־לט מאושר כשהולך לי – ואז רק טבעי שזכיתי בתשואות ושבחים. נכון, הבקעתי שע־רים מכריעים במשחקים הח־שובים ביותר – אבל מבחינ־תי, העיקר היה בהשגת הניוה למכסיקו, כדי שצרפת תהיה בפעם ה־9 בגמר, מהן שלוש ברציפות. בעיני זה משמעותי. אני גאה בכך. את הסטאטיס־[illegible]

[illegible]

„ההצלחה ה[illegible]ית אינה מעניינת אותי. [illegible] כתבים. אותי מעניינת [illegible] בשי־עת [illegible]. קהיליית הכדורגל [illegible] אותי לשבט או לחסד בהתאם לנסיבות. אני זוכר הרבה מאד רגעי אר־שר – והם נראים, בשיחזור, קלים ונעימים. אך אני יודע איזה מאמץ נדרש באימונים ואחר כך במשחקים, כדי להי־שיגם".

מהי הטאקטיקה של אלופת אירופה?

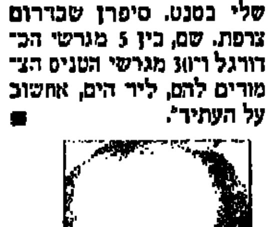
„צרפת מציגה כדורגל אלגנטי, יעיל ותכליתי. כדור־גל פשוט של נגיעה אחת במי־קום כידרורי סרק. הקהל אוהב את הסגנון הזה – אבל נמצאו מבקרים ש'מחפשים' אותנו כדי להצדיק את עיסוקם. למ־רות שהמאמן התחלף ובמקום הידלגו בא הנרי מישל – הא־וירה אצלנו טובה ויש אחריות ורצון להצליח. אני חש כי עלי מוטלת אחריות גדולה [illegible]

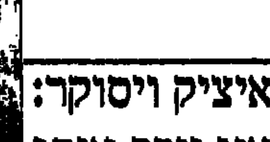
– [illegible] משתלבת בכל העניין הזה משפחתך?

„המשפחה היא הדבר [illegible] ביותר בחיי. [illegible] לי אני [illegible] אהבה מתגדת, ללא תנאים. גם ברגעים [illegible]ים, כאשר מצב הרוח יורד לאפס, יש תמיד מישהו – אמי, אבי או אשתי – שמוצ־איס את המלה המתאימה כדי לנחם. תמיד ימצא כתף להניח עליה את הראש. כן, הבטחתי לכל הכוכבים אותי שצרפת תהיה במכסיקו והתנפחתי ממש בגאווה כאשר ההבטחה מומשה, למרות הביקורת המוחצת בכמה עתונים. אביא למכסיקו את אשתי וילדיי. הם יהיו שם לידי ברגעים הגדו־לים שלי".

– ומה על הרהורי סוף שהצ[illegible]

„לא קבעתי מועד. החוזה שלי עם יובנטוס יפקע ביוני 88'. דבר אחד בטוח: את הקי־יץ הקרוב, אחרי מכסיקו, אבי־לה במרכז הספורט הפרטי שלי בסנט. סיפרן שבדרום צרפת. שם, בין 5 מגרשי הכ־דורגל ו־10 מגרשי הטניס הצ־מודים להם, ליד הים, אחשוב על העתיד". ■

איציק ויסוקר: אני זוכר אותו

תאריך: 23 ביולי 1976. באיצטדיון האולימפי במונטריאול מתמודדות נבחרות הכדורגל של צר־פת וישראל. דקה 74: ויקי פרץ מעלה את ישראל ליתרון 0–1. דקה 79: הצרפתי אמיז סורץ לרחבה. מאיר נימני מכשילו. השופט האורוגוואי בארטו פוסק ללא היסוס על הנקודה הלבנה. לכדור ניגש מישל פלאטיני. יצחק ויסוקר דרוך בשער ישראל. מישל בו־עט ימינה, ויסוקר מאחר בשנייה. הכדור בפנים. 1–1.

תשע שנים וחצי מאותו יום, איציק ויסוקר: „כן, אני זוכר אותו. כשהגענו למונטריאול, שוחחתי עם מומחי כדורגל. כולם הזכירו את הצרפתי הצעיר, מישל פלא־טיני שמו. הוא או או כבן 20. במשחק ראיתי כמה כשרוני הבחור. כדור אחד שלו מטווח של 25 מ' קלט־תי. כדור שני, מאותו מרחק, שרק ליד העמוד. את כדור ה־11 לא יכולתי לעצור, למרות שקפצתי לפינה הנכונה. כשקפצתי – היה כבר הכדור ברשת. לא היה שום 'משחק עיניים'. בעיטה פשוטה וטובה – והכדור היה בפנים.

„היום, כשאני רואה אותו בטלוויזיה, אני יכול לומר שסגנון משחקו היעיל לא השתנה. הוא נותר 'קר' כפי שהיה אז במונטריאול. אנשי הכדורגל ששוחחתי עמם אז כנראה מבינים משהו"...

נבחרת ישראל הופיעה במשחק זה בהרכב הבא:

יצחק ויסוקר; אלי לוונסל, אלון בן־דור, חיים בר, מאיר נימני; יצחק שום, משה שוויצר, אבי כהן; ריסעת טורק, גדעון דמתי, ויקי פרץ.

מאמן הנבחרת היה דוד שוויצר. ■

מקום שגעון. ה„לידו" בפאריס. שם הוכתר ל„כדורגלן השנה".

השבוע בטוטו במשחקי הליגה הלאומית והארצית
מינימום הפרס הראשון:

350 אלף שקלים חדשים

(350 מיליון שקלים ישנים)

ספורט-טוטו
המועצה להסדר ההימורים בספורט

מינימום לכל הפרסים: 700 אלף ש"ח
(700 מיליון שקלים ישנים)

בטוטו הכל יכול לקרות

אנו מציעים השבוע את השיטה לצמצום 5 כפולים. בטופס מלא, 5 כפולים הם 32 טור ואילו בשיטה המצומצמת - 7 טורים. אם אתם יכולתם 5 כפולים בשיטה המצומצמת, יש לבחור זאת על שני טפסי „פ". בטופס אחד 5 טורים ובאחר 2 טורים, מאחר שמספר הטורים המותר למילוי בטופס „פ" הוא 1,2,5 או 10. הדרך הפשוטה ביותר: למלא טופס אחד ולהוסיף 3 טורים למטה.

הנה פירוק השיטה:

הכפולים המוצעים	טור 1	2	3	4	5	6	7
1x	1	1	1	x	x	1	x
1x	1	x	x	1	1	x	x
1x	1	x	1	x	x	1	x
1x	1	x	x	x	1	x	1
x1	1	1	1	x	x	x	x

שאר 8 המשחקים בטופס נחשבים לבטוחים ועליכם לנחש אותם. בדוגמא שלנו כל הכפולים הם 1x. אם אתם בוחרים בכפול 21 (במקום 1x שבדוגמא), עליכם לסמן 2 בכל מקום שמסומן בדוגמא x. אם אתם בוחרים בכפול 2x (במקום 1x שבדוגמא), עליכם לסמן 2 בכל מקום שמסומן 1, בדוגמא.

השיטה, כמו כל השיטות שאנו מציגים במדור זה, מבטיחה פרס שני, לפחות. אם ניחשתם 13 בטופס המלא, יש לכם לפחות 12. הסיכוי „לתפוש" 13 הוא די גבוה, בערך 22%.

כפי שתראו בהצעת השבוע למילוי בשיטה מצומצמת, אפשר להשתמש בשיטה זו גם כבסיס לפירוק טפסים גדולים יותר. הצעת השבוע היא של ששה כפולים, ו־3 משולשים. את 5 הכפולים הראשונים אנו מפרקים לפי השיטה. הכפול השישי ושלושת המשולשים מופיעים במלואם.

השיטה האנגלית

עם גמר משחקי גביע הטוטו, אנו חוזרים לשיטה האנגלית המפרטת את השגי הקבוצות במשחקי הליגה. האותיות (נ – נצחון, ת – תיקו, ה – הפסד), מפרטות את ההשגים ב־4 משחקי הבית האחרונים. הפירוט ליד הקבוצה האורחת – תוצאות 4 משחקי החוץ האחרונים שלה בליגה.

לאחור 20

1. בית"ר י־ם (נ.נ.ה.נ.) – **בני יהודה** (ה.נ.ת.נ.): עייפות המאכזבות מהשבת שעברה. בית"ר ביתית ומנוסה יותר וגם קבוצה טובה יותר. תיקו ומעלה לבית"ר.

2. כפ"ס (ה.ת.נ.נ.) – **מכבי פ"ת** (ת.ה.ה.ה.): המשחק הקשה ביותר בטופס. פגישת 2 קבוצות שלעתים משחקות גרוע ולעתים מצוין. משולש.

3. שעריים (ת.ה.נ.ה.) – **הפועל חיפה** (ה.ת.ה.ה.): יתחיל ויסתיים בתיקו. אנו מציעים גם 1, אולי שעריים תתעשת.

4. שמשון (ת.ה.נ.ת.) – **יפו** (ה.ה.ה.ה.): הסוליסט הראשון בטופס. שמשון תנצל את המשחק כדי לצאת מהמשבר.

5. נתניה (ת.ה.ת.נ.) – **הפועל ת"א** (ת.ת.נ.נ.): מובילת הטבלה, למרות נצחונותיה, אינה מיטיבה לשחק באחרונה. נתניה, למרות מיקומה, משחקת היטב. 1,x.

6. באר־שבע (נ.ת.ה.נ.) – **מכבי ת"א** (נ.ת.ה.ת.): התל־אביבים משחקים פתוח גם בבית וגם בחוץ. ב"ש משחקת טוב מול קבוצות טובות. 2,1.

7. מכבי חיפה (ת.ת.נ.נ.) – **יבנה** (ה.ה.ה.ה.): נצחון לחיפה. מישהו חושב אחרת?

8. הפועל פ"ת (ת.ת.ת.נ.) – **הפועל י־ם** (ה.ת.ה.ה.): מאבק בין שתי „מנצחות הצמרת" מהשבת שעברה. ירושלים משחקת גרוע בחוץ. תיקו ומעלה לפ"ת.

9. הכח (ה.נ.ה.נ.) – **חדרה** (ה.ת.ת.ה.): המיקום הסמוך בטבלה, הפרש השערים הזה ומספר תוצאות התיקו (אחת) הנמוך, של הכח – כולם מרמזים על תיקו.

10. בית"ר רמלה (ת.ה.נ.נ.) – **לוד** (נ.ת.ת.ה.): משולש בין רמלה הנצמדת לצמרת לבין לוד, במשחק שימשוך קהל משתי הערים הסמוכות.

11. רמת־השרון (ה.נ.ת.ת.) – **טבריה** (ה.ה.נ.ה.): משחק בין 2 קבוצות שבדרך־כלל יש שערים רבים במשחקיהן. עקב הביתיות – נצחון לרמת־השרון.

12. חולון (ת.ג.נ.ת.) – **בית"ר ת"א** (ת.ה.ה.ה.): חולון שיחקה תוקפני ופתוח בגביע הטוטו ותמשיך בכך גם בליגה. בית"ר צריכה לשמור על כך שהצמרת לא „תברח" לה. 2,1.

13. יהוד (ה.ה.ה.נ.) – **עמידר** (נ.נ.נ.ת.): שתי קבוצות שקשה מאד לצפות מה יקרה במשחקיהן. משולש פותר את הבעיות.

הליגה הלאומית
(לאחר מחזור 12)

1.	הפועל ת"א	10–25	28
2.	מכבי חיפה	9–20	26
3.	בני יהודה	4– 6	22
4.	בית"ר י־ם	14–22	21
5.	מכבי ת"א	14–20	19
6.	כפ"ס	16–18	19
7.	הפועל פ"ת	13–15	17
8.	הפועל י־ם	18–16	17
9.	באר־שבע	11–11	15
10.	מכבי פ"ת	18–15	14
11.	הפועל חיפה	14– 7	13
12.	מכבי יבנה	15– 7	13
13.	מכבי נתניה	16–16	12
14.	שמשון	18–12	10
15.	שעריים	12– 5	8
16.	מכבי יפו	23–10	7

הליגה הארצית
(לאחר 12 מחזורים)

1.	בית"ר נתניה	10–20	24
2.	הפועל לוד	8–16	24
3.	מכבי עמידר	7–13	23
4.	בית"ר ת"א	13–18	20
5.	הפועל טבריה	12–13	20
6.	בית"ר רמלה	9–13	19
7.	הכח	16–14	19
8.	הפועל חדרה	9–12	16
9.	צפרירים	12–10	16
10.	רמת השרון	19–15	15
11.	הפועל עכו	11–11	12
12.	הפועל ר"ג	15–12	12
13.	מרמורק	18–13	11
14.	יהוד	12– 7	10
15.	בית"ר חיפה	12– 8	8
16.	בית שמש	20– 8	5

הצעות השבוע

שיטות מלאות

משחק	סולידי	הפתעות	הגיוני	לעשירים
1	x	2,1	1	2,x,1
2	x	2,1	x	2,x,1
3	x	2	x	x,1
4	1	x	1	1
5	x,1	2,1	2,x,1	x,1
6	x	x	2,x,1	2,1
7	1	x,1	1	1
8	x,1	2,x	1	1
9	2,1	1	2,x,1	2
10	2,1	1	2	2,x,1
11	x	2,1	1	1
12	2,1	x,1	2,x,1	2,1
13	x	2	2,x,1	x
שלשות	—	—	5	3
כפולים	5	7	—	4
טורים	32	128	243	432

שיטה מצומצמת

משחק	הצעה	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	x,1	1	1	1	x	x	1	x		
2	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1		
3	x,1	1	x	x	1	1	x	1		
4	1	1	1	1	1	1	1	1		
5	x,1	1	x	1	x	x	1	x		
6	2,1	1	2	2	2	1	2	1		
7	1	1	1	1	1	1	1	1		
8	x,1	1	1	1	1	x	x	x		
9	x	x	x	x	x	x	x	x		
10	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1		
11	1	1	1	1	1	1	1	1		
12	2,1	2,1	2,1	2,1	2,1	2,1	2,1	2,1		
13	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1		

שלשות 3
כפולים 6
טורים מלא 1728
טורים בשיטה המצומצמת 378

"הרעם המתגלגל"

ירון ובל"ד

„המפלצות" האמריקניות: למרות המשקל – מהירות גבוהה ורעש עצום.

ביל אליוט (שלישי משמאל): מירוץ אחד, מיליון אחד ב„סאת'רן 500".

מירוצי „פורמולה 1" הם הכסף הגדול לנהגים המצליחים – אך לא רק כהם משלמים בעין יפה למי שכורכו בכשרון ובאומץ, כדי לנצח.

עשרה נהגי־הצמרת של אליפות „נסקאר" האמריקנית, קטפו ב־1985 פרסים בסך כולל של כ־7 מיליון דולר. אך הפרסים הכספיים הגדולים אינם הדבר הגדול ב„נסקאר" (ראשי תיבות של „ההתאחדות הלאומית למירוצי מכוניות סטאנדרטיות"). המכוניות עצמן הן „מפלצות" ממש והנהגים המובילים בתחרות מסוגלים לצבור בעונה אחת יותר מ־4000 נקודות (!)

מירוצי „נסקאר" הם, אולי, החיזיון המלהיב ביותר שיכול ספורט הרכב להציע. הם ססגוניים, רועשים, מהירים, עם הרבה „אקשן" וגם תאונות. עם זאת, מפתיע עד כמה מעטים הם הנפגעים – במיוחד לאור העובדה שהמכוניות האמריקניות הענקיות נהרסות, לעתים, ללא היכר.

מסלול המירוץ הוא אובאלי, מוקף סוללה ואורכו 3.5 – 4 ק"מ. הוא מאפשר למכוניות הסאלון האיטיות לפתח מהירויות של למעלה מ־320 קמ"ש.

המירוץ הראשון של העונה, נערך בדייטונה־ביץ', פלורידה והוא אירוע קלאסי לחובבי המירוצים – ולא רק בתירוץ טוב כדי לברוח מהקור שתוקף באמצע פברואר את רוב מדינות צפון היבשת. כמאה אלף איש מצטופפים סביב המסלול, כדי לצפות במירוץ המסורתי ל־800 ק"מ – האירוע המרכזי ב„שבוע המהירות של דייטונה", שהוא שבוע שלם שבו העיר הזאת מזומנת מבוקר עד לילה.

מנצח מירוץ „נסקאר" עשוי לצבור 185 נקודות – 175 בעבור הנצחון; 5 ועוד 5, בעד ניצחון ביותר הקפות מכל משתתף אחר. מקום אחר מקום, עד למקום ל־6, פוחת מספר הנקודות שמוענקות: 170 לשני, 165 לשלישי וכו'. מהמקום ה־6 ועד ל־11, פוחת מספר הנקודות בארבע ממקום למקום כ־3. בעונה יש 28 מירוצים, כך שאפילו מכונית שרק השתתפה במירוץ, ולא ניצחה, צוברת מספר נקודות די מרשים.

שיטת הניקוד ב„נסקאר" מיועדת, בראש וראשונה, לפצות על תוצאות טובות ועקביות – אך לא תמיד זה „עובד", כפי שקרה ב־85'. ביל („המפחיד") אליוט ניצח ב־10 מירוצים, אבל אז התהפך מזלו ושני מירוצים לפני הסוף נמצא מפגר אחרי נהג שזכה רק בארבעה נצחונות. דארל („מלתעות") וולטריפ, שחקרים את אליוט, הודה: „אם אזכה השנה באליפות – זו ההוכחה החותכת נגד שיטת הניקוד שלנו".

אך את הקהל לא הטרידו כלל הקטנות הללו. הוא זכה בשנה של מירוצים נפלאים שבהם תיחרה „פורד" ב„שברולט" ושני ענקי הבירה „קורז" ו„באדוייזר", שתמכו בשתי המכוניות המובילות, לא ידעו עד למירוץ האחרון ידו של מי תהיה על העליונה. נוסף לעשרת הנצחונות של „ביל המפחיד" – מבצע שהקהל לא ראה כמותו קרוב לעשר שנים – הוא העניק לאוהדיו את הזכות הנדירה לראותו בהישג בלתי אפשרי: נצחונותיו בשלושה מארבעה מירוצי „הכתר": „דייטונה 500" (כלומר ל־500 מייל), „ווינסטון 500", „וורלד 500" (שבו לא זכה) ו„סאת'רן 500". איש לפניו לא זכה בשלישיה כזו.

יצרני סיגריות „ווינסטון", היו כל כך משוכנעים שהדבר בלתי אפשרי, עד שהציעו פרס בסך מיליון דולאר לכל נהג שיצליח לעשות זאת; וכל כך בטוחים היו שאיש לא יזכה במיליון שלהם, עד שלא טרחו להסדיר לכך ביטוח. החיוך של נציגם, כשהגיש את הצ'ק למנצח, היה מאולץ...

לאחר ה„סאת'רן 500", היה לאליוט יתרון נוח של 206 נקודות, לבד מהצ'ק השימושי שחימם את כיסו – אך כאן בגד בו מזלו: ה„ת'אנדרבירד קורז" האדומה שלו, סיימה בהמשך במקום 12, 20, ו־17 – ויתרונו הצטמק עד 23 נקודות בלבד. אחר כך סבל אליוט מקילקול מיכני – הראשון שלו מאז שנתיים – והוא נאלץ לפרוש מהמירוץ לפני הסיום. הוא דורג במקום ה־30, בעוד ה„שברולט מונטה קרלו" של דארל וולטריפ – הממומנת בידי „באדוייזר" – סיימה רק במקום ה־14 ובסיכום הכולל היו לוולטריפ 3626 נקודות לעומת 3596 של אליוט.

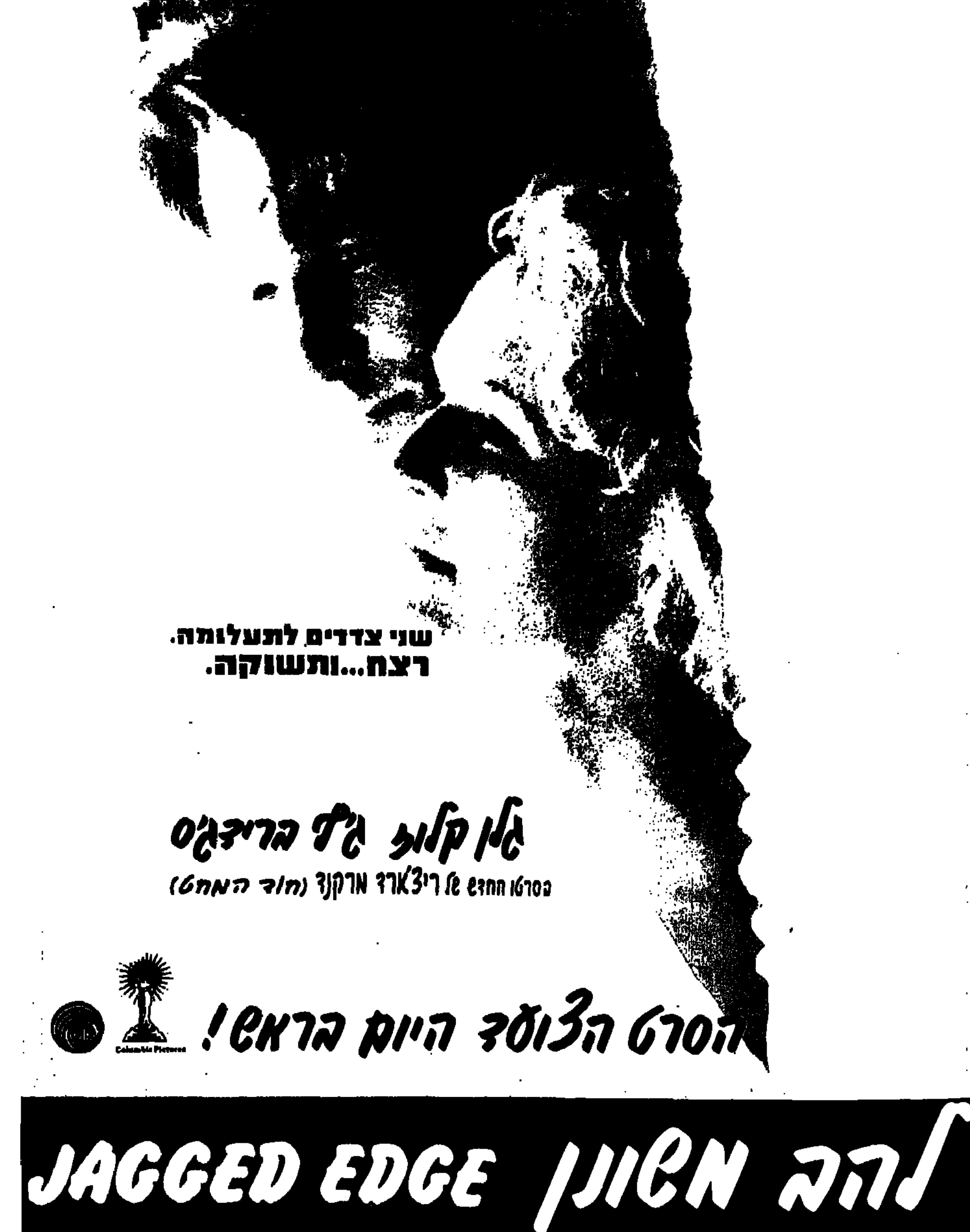
במצב זה נותרו ארבעה מירוצים בלבד לסיום הסידרה והעתיד נראה לגמרי לא מזהיר. וכאילו כדי לזרות מלח על פצעיו של אליוט, הסתבר כי עשר מהנקודות שקיבל וולטריפ, הוענקו לו שלא בצדק. במירוץ קודם, הודיעו המארגנים שוולטריפ סיים שני – בעוד שלמעשה סיים רביעי. „נסקאר" הודתה בטעות („רפקנו את העסק") – אבל עלי־פי התקנות, לאחר שהוכרזו התוצאות, אי אפשר לשנותן, אפילו הן שגויות.

המחלוקת על ה„פאשלה" התלקחה כאש בשדה קוצים, אך בסופו של דבר לא השפיעה על התוצאות. במירוץ השלישי לפני סיום העונה, ניצח וולטריפ ואליוט סיים רביעי – ונוצר יתרון של 35 נקודות לזכות וולטריפ. אליוט ניצח באטלנטה והוריד את וולטריפ למקום השלישי.

אוהדי „נסקאר" מצפים ל„שנת פיצוץ" ב־1986. כמה מכוניות „ביואיק V6" קלות משקל, זכו למספר נקודות יפה בסוף 85' ומבטיחות לדחוף את המהירות עוד יותר גבוה. אחרים יילכו בוודאי בעקבות ה־V6 וינסו לקצץ מעט משקל מהענקיות הנוכחיות בנות 1700 הק"ג.

כך או כך – מירוצי „הרעם המתגלגל" הם מירוצי שרירים וכוח, בירה וסיגריות, דגלי הקונפדרציה ו„החבר'ה הטובים". אל תצפו ש„עגלות הקניות" האירופיות או היפאניות ה„חלשלשות", יתערבו בזמן הקרוב עם „שורי הבר" האמריקניים. ■

מירוצי „נסקאר" של „המפלצות האמריקניות", הם חגיגה של רעש, צבע, „אקשן" וגם „פאשלות" ודראמות, כפי שהיו העונה ■ חובבי ענף זה בספורט הרכב מצפים ל„שנה של פיצוצים" ב־86'.

התקוות בלבן

החמישייה הפותחת של ישראל בטניס צופה לשנה טובה יותר ב־86'. את הקפיצה הגדולה ביותר ב־85' ביצע עמוס מנסדורף. גליקשטיין יצטרך לשוב ולהוכיח עצמו ושחר פרקיס מוטרד בבעיות בריאות. הצעירים נאור ובלום – נושפים בעורף הוותיקים. התקדמותם עשוייה להעניק ל„ספורט הלבן" תנופה.

שלמה גליקשטיין

סרג'יו ליבדינסקי

לשלושת הטניסאים הבכירים שלנו, שיוד לו בחודש הבא עונה נוספת בסבב „הפרס הגדול", ציפיות שונות. שלמה גליקשטיין, שסיים את 1985 בדירוגו הנמוך ביותר מאז נעשה מקצוען ב־1979 – נושא עיניו לשוב ולהתברג בין 100 הראשונים. שחר פרקיס, מקווה לשמור על מיקומו בטורנירים שבהם הצליח אשתקד. עמוס מנסדורף, שסיים את 1985 בתנופה, מצפה להמשיך ולנסוק. לשלושתם רק דרך אחת להגשים ציפיותיהם: לנצח בכל קרב.

גליקשטיין סיים את 1985 במקום ה־167 ביחידים ו־36 בזוגות. החודש (6 בינואר) מלאו לו 28, והוא דוחה את ההתמקדות בזוגות לעוד שנתיים, „כאשר יחליף קידומת". בשלב זה הוא נושא עיניו להשתלב בין 50 הטובים בעולם, ביחידים. נגד מקנרו, ב„פלשינג מידו", הוכיח שרמת משחקו גבוהה. סביר להניח ששתי הנקודות שחסרו לו כדי לנצח את מקנרו, היו מביאות אותו למאייה הראשונה.

שלמה מסביר נסיגתו בדירוג בחוסר מוטיוואציה: אחרי שש שנות נדודים מטורניר לטורניר, יש לו תחושה של שובע. הוא התרכז במיוחד במשחקי גביע דייוויס ותלה תקוות רבות בעליה לבית העולמי. ההפסד לבריה"מ גרם לו אכזבה.

החזרה לצמרת לא תהיה קלה. הוא ייאלץ להתחיל הכל מחדש: לעבור שלושה משחקי סינון כדי להיכלל בתחרויות. הלחץ עליו יהיה עצום. מי שנכשל במוקדמות, אינו זוכה לניקוד וכסף. כדי שהעסק יהיה רנטאבילי, עליו לעבור מינימום 3–2 סיבובים בכל טורניר. התחרות נעשית קשה משנה לשנה. מספר הצעירים המוכשרים, עדיין אלמונים, גדל בהתמדה והמוטיוואציה שלהם גוברת.

כדי להתכונן למשימה שלפניו, מתאמן גליקשטיין מדי יום, בהשגחת שלמה צורף. על אימוני הכושר הגופני, הכוללים גם משקולות, מופקד פיני שמעוני. כל עוד יש לשלמה כח רצון להשקיע באימונים – אפשר לסמוך עליו שיממש תקוותו.

בקר היה „קורבנו"

1985 התאכזרה לשחר פרקיס. הוא התקדם מהמקום ה־76 ל־73, הרוויח 71 אלף דולר – אך לא יזכור אותה בגעגועים. הוא פתח אותה בסערה. בפברואר ובמארס ניצח, בין היתר, גם את בוריס בקר, מאוחר יותר אלוף ווימבלדון. בסוף מארס דורג שחר במקום ה־52. אבל עתה הוא חייב לחזור על הישגיו מאשתקד, כדי לשמור על מקומו. אם לא יעבור סיבוב בארבעה טורנירים, ידורג בין המקום ה־150 ל־200.

„זה אתגר שיחייבני לתת כל מה שיש לי. באוסטרליה שיחקתי גרוע. הייתי עייף, כמעט לא זזתי על המגרש. הלקח שלמדתי: אם אינני מוכן פיסית – מוטב לא לתחר".

שחר פרקיס

בתחילת מאי, הפסיק השתתפותו בסבב האירופי וחזר הביתה, מחמת עייפות. בבדיקות נמצא ששריר הלב אינו מספק את כמויות החמצן הדרושות לגוף. נח שלושה חודשים ועבר בדיקות חוזרות בארה"ב, אך לא קיבל תשובה נחרצת, שהמשך הקריירה המקצוענית שלו מצוי בחוסר ודאות. בתת־מודע יתכן שכחר כפשרה: להשתתף – מבלי להתאמץ עד למקסימום. באוסטרליה אמר שאין זה סוף הדרך, ולקראת הסבב האמריקני שיחל בסוף החודש בפילדלפיה – הוא מתכונן לשפר כושרו הגופני, תוך נחישות החלטה לתת את המאקסימום בכל משחק.

אם יצליח לשמור על מקומו, ההמשך יהיה קל יותר. אשתקד הפסיד בסיבוב הראשון בארבע תחרויות רצופות באירופה. אך העיקר לגביו – לקבל „אור ירוק" להמשך הקריירה, אחרי הבדיקות שיעבור בגרמניה, במארס.

„חוששים ממנו"

לעמוס מנסדורף היתה 85' שנה חלומית: נסיקה בדירוג העולמי מהמקום ה־208 – ל־85; התמודדות עם ג'ון מקנרו במילאנו; חצי גמר במאדריד והגמר ברמת־השרון. בזוגות הגיע לגמר בדרום־אפריקה וניצח בירושלים. באוסטרליה, יחד עם האנגלי ג'רמי בייטס, ניצח את ארברג ופורז'ה בשמינית הגמר. ב„פלשינג מידו" משך תשומת לב בשני משחקים מצויינים עם ג'ון סדרי וג'ימי אריאס. כמעט שלא הפסיד בסיבוב ראשון; אף פעם לא הובס. היה גיבור הנצחון על אוסטריה בדייוויס. נאבק בחירוק שיניים מול ג'ון לוייד בגמר באיסטבורן.

וכל אלה היו רק גישושים ראשונים מול הצמרת. „השחקנים חוששים מפניו", אומר גליקשטיין. „הם יודעים שנגד עמוס לא יהיו להם חיים קלים".

עמוס מנסדורף

גליקשטיין הגיע לצמרת בזכות חבטת גב־יד מתוחכמת והבנת המשחק. פרקיס פרץ מחסום ה־100 תודות לעוצמת כף היד והגשה מוחצת. התכונה העיקרית של עמוס: רוח לחימה. חסרה לו חבטה אחת מוחצת. לעומת זאת אין לו נקודות תורפה, והוא מסתגל לסוגים שונים של מגרשים. ניתן בכישורים מיוחדים להחזרת ההגשה. נצחונותיו היפים, היו על בעלי הגשה אדירה – מה שעושה את עמוס שחקן זוגות מעולה. עתה הוא צובר נסיון ו־86' תהיה השנה הראשונה שלו בין הגדולים.

ב־85' הוטרד ממיחושים, אך דרך ההכנה הרצינית שלו, כשל מקצוען – איפשרה לו להתגבר על כך. לקראת 86' מצוי עמוס בעמדת זינוק מצויינת. בתחילת פברואר יפתח בטורונטו. אינו חושש מאובדן נקודות, כיוון שאשתקד לא השתתף ב„סבב" האמריקני. הממוצע הגבוה שלו באיי.טי.פי.– 12 נקודות – כפול משל גליקשטיין ומצריך מעבר של שלושה סיבובים, כדי להתקדם בדירוג.

הרוויח אשתקד 50 אלף דולר ועתה פטור מדאגות כלכליות, המלוות כל טניסאי בתחילת הקריירה שלו. הבטחון העצמי שאיפיין אותו, ייאפשר לו לממש חלומו ולנחות בין 50 הטובים בעולם.

„אסים" צעירים

ב־1986 עשויים להצטרף לשלושת „האסים", שני הצעירים עמית נאור וגלעד בלום – וכך יהיו לנו קלפים חזקים לשנים הבאות.

עמית היה תגלית השנה. הצטיין במיוחד בנוער, מדורג בסביבת מקום 10 (כמו מנסדורף ב־1984). כן השיג תוצאות טובות בין הבוגרים. השיא: נצחונו על ההודי המצויין ויג'אי אמריטרז'. בדירוג הבוגרים הוא מקדים את גלעד בלום (448 לעומת 449).

משחקו מבוסס על כוח רב. משקיע מאמצים שהם מעבר ליכולתו הפיסית, העכשווית. מקדיש שעות רבות לחיזוק גופו. רצוי שיפשט משחקו ויטול דוגמא ממנסדורף, שבקלילות מעניק מהירות רבה לכדור. בחודש הבא יתגייס לצה"ל. חדור אמונה ביכולתו להצליח כמקצוען.

לבלום, שהתגייס לצה"ל בחודש שעבר, יכולת להשתלב במאייה השניה. שחקני נוער שעמם התמודד בהצלחה, סיימו את 85' בין מאה הטובים בעולם. הוא הישראלי היחיד ב־9 שנים, שניצח את גליקשטיין (ב„פרס הגדול"). יש לו רגש מצויין לכדור וטכניקה טובה. לוקה בחוסר אגרסיביות. מעדיף להתבצר מטר אחר אחרי הקו האחורי, במקום להתקדם ולחבוט את הכדור בעליה וללחוץ על יריביו.

הפריצה קדימה של עמית וגלעד, תבוא רק אם ישתתפו בטורנירים רבים. איגוד הטניס חייב לארגן „סבב ישראלי" כדי להקל עליהם את הדרך ולתת להם הזדמנות להוכיח עצמם. ■